LINDA SNOW

Ruda săracă

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Din punct de vedere arhitectonic, Mulberry Lawn n-avea nimic deosebit. Fiind o construcție datând de pe la jumătatea epocii victoriene, nu era dotată cu nici un echipament modern și nici n-avea acea aură romantică specifică perioadei Regenței. De pe fereastră, se vedeau luna nouă în vârful dealului și ramificația de șosele de la poalele acestuia.

Familia Thurston avea prieteni care locuiau atât în case de tip modern, cât și în locuințe vechi, dar nu-i invidiau; după părerea lui Kate Thurston, casele mici, moderne, erau prea strâmte și lipsite de distincție, pe când cele vechi trăgeau, erau nepractice și costisitor de întreținut.

Mulberry Lawn era confortabilă și spațioasă, calități pe care familia le aprecia foarte mult. Mai erau case la

mică distanță, de o parte și de cealaltă a sa, dar gardurile vii înalte de care erau înconjurate le asigurau intimitatea. Deși casa avea trei nivele, n-avea pivniță, spre satisfacția personalului de serviciu.

Amy Donne nu făcea parte din această categorie. Fiind o rudă a familiei, deși atât de îndepărtată, încât nimeni nu mai știa precis gradul, avea anumite privilegii: nu purta uniformă, se adresa membrilor familiei spunându-le pe nume și, de regulă, lua masa cu ei. Deoarece nu primea salariu fix, hainele ei erau cele pe care Kate Thurston nu le mai purta, modificate corespunzător, iar dormitorul ei era mult mai puțin confortabil decât podul cel spațios pe care-l împărțeau bucătăreasa și menajera, deși acestea se plângeau de scările pe care le aveau de urcat în plus până la apartamentul lor.

Cămăruța lui Amy era cu un etaj mai jos, despărțită printr-un perete subțire de încăperea unde se ținea lenjeria și se cosea și vizavi de încăperea mare ocupată de madame Jeneve care, fiind mai în vârstă și infirmă – atunci când îi convenea – o chema foarte des pe Amy. Și madame Jeneve se plângea din cauza scărilor.

– Doar nu se așteaptă să instalez lift pentru ea! spuse Kate Thurston pe un ton amuzat.

– Dar dacă ar fi dispusă să plătească? sugeră fiica ei, Ruby. Vorbesc serios. Locuind aici de cinci ani, trebuie să fi făcut niște economii.

– Dar n-are avere, draga mea; doar o rentă viageră.

– Care nici măcar nu știi ce valoare are, spuse Shane. N-ai întrebat-o niciodată.

– Cum aș putea face așa ceva? Aș lăsa impresia că fac calcule, îi răspunse mama sa, o femeie încă frumoasă, schițând o grimasă de dezgust.

– Da, sigur că n-ai putea, a fost de acord Shane, deși eu tot nu înțeleg de ce ai acceptat s-o primești aici. Trei lire pe săptămână. Merită?

– Încă mai am bani, dragul meu și, pe de altă parte, un câștig regulat pe trimestru este întotdeauna bine venit pentru plata facturilor. Uite, de exemplu, factura pentru curentul electric. Deși Leonorei nu-i place, este totuși atât de comod cu lumină electrică. Vă amintiți cât de refractară a fost, la început? Spunea că instalația e o invenție diavolească.

Râseră cu toții. Cu doi ani în urmă, introducerea iluminatului electric fusese o noutate; acum însă, se obișnuiseră. Același lucru era valabil și pentru aragazul care înlocuise vechea mașină de gătit.

– Când Leonora a părăsit Franța, după moartea soțului ei, vrând să revină în Anglia, așa cum era firesc, n-am putut-o refuza, spuse Kate. Aveam dormitorul mare liber și, în definitiv, era sora vitregă a iubitului tău tată și, copil fiind, ținuse foarte mult la ea. Am simțit că e de datoria mea să fac aceasta, deși toți din

familie au fost oripilați când s-a căsătorit cu acel bărbat. Aveau dreptate; nu numai că era străin, dar îi era cu mult inferior ca poziție socială – un biet patiser francez de provincie. Dar cred că a plătit destul pentru nebunia făcută, biata de ea! Să petreacă atâția ani în Franța, fără prieteni din aceeași clasă socială. După cum spunea tatăl vostru, „Ce viață!”.

– L-ai cunoscut pe Jeneve? întrebă Shane, îmboldit de o curiozitate vagă.

– Nu. Din câte știu, n-a venit niciodată în Anglia. Leonora era în vacanță cu un grup de prieteni când l-a cunoscut. De fapt, s-a căsătorit pe ascuns. Complet inutil, pentru că, din moment ce avea cel puțin douăzeci și cinci de ani, nimeni n-ar fi putut-o împiedica să se căsătorească și cu un coșar, dacă ar fi vrut.

– Presupun că astfel a evitat scandalul, observă Ruby.

– Fără îndoială. Ar fi fost o jignire pentru bunicul vostru. Din câte am uzit, o trata pe Leonora ca pe propria sa fiică, deși era copilul primei lui soții cu fostul ei soț, așadar, nu-i era rudă de sânge. Era cel puțin cu zece ani mai mare decât tatăl vostru. Mă bucur că pot să-i ofer puțină liniște și alinare acum, la bătrânețe. Când a venit aici prima oară, era foarte recunoscătoare. Își vânduse casa și aproape toate

lucrurile și, după cum arăta, mă îndoiam că poate plăti, dar a fixat ea însăși condițiile, ceea ce a fost un lucru bun, pentru că aș fi ezitat să amintesc ceva despre bani. A spus că este suma maximă pe care o poate plăti și, firește, am fost de acord. Atunci mi-a spus despre renta viageră, deși aș fi primit-o chiar dacă n-ar fi avut nimic.

– Tipic pentru tine, spuse Shane, bătând-o ușor pe mână. Ești mult prea bună și generoasă, când e vorba de interesul tău.

– Păcat că nu-ți amintești mai des acest lucru, replică Ruby tăios.

– Te rog, draga mea... șopti Kate, ridicându-și mâinile delicate, ca pentru a obiecta.

Ruby cedă, ridicând din umeri. Shane, rezemat de spătarul șezlongului, cu picioarele întinse, aruncă o privire rapidă surorii sale, zâmbind amuzat.

– Totul era extrem de simplu, se grăbi Kate să continue, conștientă de starea de tensiune creată și vrând să aplaneze situația. Camera era liberă și pe atunci nu puteam prevedea că Shane va avea nevoie de un birou. Nu mai avea rost s-o ținem pe Amy la școală; avea deja cincisprezece ani și nu era nemaipomenit de inteligentă, deși capabilă în felul ei;

aproape că ar fi putut înlocui bucătăreasa, dacă aș fi solicitat-o mai mult. Un lucru e cert în ceea ce o privește pe Amy – este o fire foarte voluntară și cred că ține sincer la noi.

– Ceea ce nu se prea poate spune despre Madame, remarcă Ruby. Sunt de acord în legătură cu Amy; ar face orice pentru o vorbă bună.

– Dumnezeule, vorbești de parcă s-ar fi purtat cineva urât cu ea. Știți foare bine că n-aș putea fi dură nici dacă aș încerca. Tatăl vostru spunea întotdeauna că v-am răsfățat în mod exagerat. La fel și în ceea ce privește personalul, deși trebuie să recunosc că acesta, de cele mai multe ori, nu merită.

– Cred că niciodată, spuse Shane. Ți-am spus că bucătăreasa refuză în continuare să-și ia liber în altă zi? Am crezut că o pot convinge. I-am spus că am invitat o prietenă la masă joi și știi ce mi-a răspuns? Că și-a făcut deja program și nu-l poate modifica.

– Mi-a explicat că are o nuntă în familie, spuse Kate. Sper că nu te-ai înfuriat. Este cea mai bună bucătăreasă pe care o avem de câtva timp, dar destul de orgolioasă. Ar fi în stare să-și dea demisia.

– Nu-ți face griji. Shane a procedat cu mult tact. După ce l-a refuzat, nu s-a umilit s-o mai roage, luă de data aceasta Ruby partea fratelui ei.

– Va trebui să ne descurcăm, spuse Kate cu un aer îngrijorat. Ce ghinion, totuși! N-ai putea să-i explici Stellei și s-o inviți în altă seară?

– Imposibil. Săptămâna viitoare va pleca în State în vizită la niște rude ale mamei ei și se va întoarce abia la toamnă.

– Atunci, va trebui să ne străduim ca totul să iasă bine... Va fi un meniu simplu... nu se poate da greș cu un pui, iar Amy se pricepe să facă prăjituri; poate face o tartă cu fructe. Și trebuie să mai avem în pivniță câtea sticle cu vin de Burgundia, din cele puse de tatăl vostru.

Cum acestea erau foarte prețioase, Shane se simți măgulit, dar spuse totuși că Stella ar prefera șampanie, așa că va pregăti câteva sticle.

– Să sperăm că tu vei suporta cheltuiala, îl necăji Ruby. În definitiv, e petrecerea ta.

Și, când rămase doar cu mama, continuă:

– Ar trebui să facă economnii din suma pe care o primește. Eu reușesc așa cum, de altfel, îmi și spui că trebuie, dar el are tendința să se eschiveze de la obligațiile sale și să ducă o existență de parazit.

– Scumpa mea, spui niște lucruri îngrozitoare! Atât doar, că aproape toți prietenii lui sunt mult mai înstăriți decât noi, iar fata aceasta...

– Trebuie să fie foarte îndrăgostit, dacă face atât caz pentru ea.

– A apărut o fotografie a ei în revista *The Taller* de săptămâna trecută; era la curse, înconjurată de o mulțime de oameni importanți. E foarte drăguță, dar... nu știu...

– Nu se poate gândi serios la Shane, doar știi bine, mamă. Familia Beltairs nu e bogată și se așteaptă ca Stella să facă o partidă reușită. Pe când Shane, ce-i poate oferi? Nimic, în afară de faptul că are farmec și arată bine.

În sinea ei, Kate considera că și așa înseamnă mult, dar se mulțumi să spună:

– E inteligent.

– Deocamdată, asta nu-l ajută prea mult și sunt șase luni de când și-a terminat studiile la Cambridge – desigur, cu magna cum laudae, dar asta nu-i va impresiona prea mult pe cei din familia Beltairs. Cel mai bun post care i s-a oferit până acum este cel de profesor, dar ți-l imaginezi pe sir Tristan Beltairs admițând ca unica sa fiică să se mărite cu ceea ce oamenii ca ei numesc un „biet profesoraș„?

– Să nu uităm că postul care i s-a oferit este la o faimoasă școală particulară de elită. Dar, trebuie să recunosc totuși că bietul meu băiat nu poate fi considerat o partidă strălucită. Cel puțin, scrie în continuare la cartea lui și când se va publica...

– Nu se poate baza pe faptul că va fi un best-seller, chiar dacă va găsi un editor. Sigur, poate să aibă noroc. Dar, dacă această carte nu va însemna o sumă mare de bani, îi va impresiona pe Beltairs?

– Cum putem ști, Ruby, din momentul ce nu-i cunoaștem personal? Sper ca Shane să nu aibă intenții foarte serioase în privința Stellei Beltairs. Este prea tânăr și căsătoria ar fi acum o piedică în evoluția lui. Dar, dacă este hotărâtă și pregătită să-l aștepte, vor avea tot sprijinul meu. După ce o fată devine majoră, nimeni n-o poate împiedica de a se căsători cu cine dorește.

– Trei ani... înseamnă o așteptare cam lungă.

– Așa pare azi, dar, pe vremea tinereții mele, logodnele lungi erau frecvente.

– Oamenii aveau mai multă răbdare și duceau o viață mai liniștită. Acum, totul se schimbă – au apărut mașini, avioane, vapoare mari de pasageri, făcând curse regulate, iar femeile vor drept de vot, deși nu știu ce avantaj vor avea din asta.

– Nici unul, din câte îmi dau seama, spuse Kate, privind fața gânditoare a fiicei ei.

Nu numai Shane era inteligent și ambițios, dar și Ruby; se hotărâse să devină actriță faimoasă și studia la o școală de dramaturgie. Ce diferență față de cum fusese ea însăși la vârsta fiicei ei! Nu se gândea decât la haine, petreceri și la cum să fie admirate mai mult. Fusese binecuvântată cu acești copii frumoși și energici... deși Shane se străduia să dea lovitura într-o profesie nesigură, iar Ruby insista să-și câștige

existența ca actriță, întreprindere în care categoric n-ar fi fost încurajată dacă ar fi trăit tatăl lor. Ar fi trebuit să fie acea școală de perfecționare de la Versailles, care nu era prea scumpă și avea renumele de a fi condusă de o aristocrată engleză – o școală exclusivistă, cu doar aproximativ douăzeci de eleve, toate englezoaice. Kate era măgulită că Helena Willows era de acord să-i primească fiica. Dar, nu fuseseră ele colege de școală?

Însă, înainte ca acest fapt să devină realitate, Stuart muri și Kate nu-și mai lăsă fiica să plece atât de departe. În plus, ca văduvă, fie chiar și cu o moștenire considerabilă, nu mai avea aceeași situație materială ca în calitate de soție a unui avocat al Consiliului Regal, în plină ascensiune.

Cât de mândru ar fi fost bietul Stuart de fiul și de fiica lui. Dacă ar fi trăit, ar fi fost renumit. Cine ar fi bănuit că avea să moară de pneumonie la patruzeci și ceva de ani? Tocmai avusese un succes răsunător în cazul acelui îngrozitor Hobbleton. Aproape sigur că o omorâse pe acea biată fată, dar cu extraordinara lui elocință, Stuart smulsese juriului verdictul de nevinovăție. Ce elogii i s-au adus! Dar se epuizase... Fusese un bărbat înalt și frumos, dar nu foarte robust.

Kate oftă, dându-și seama că rătăcise cu gândul prea departe...

*
* *

Madame Jeneve își mâncase prânzul până la ultima bucățică.

– Mă bucur că v-a plăcut, spuse Amy privind satisfăcută tava goală.

– În general îmi place tot ce gătești tu, iar conopida cu brânză s-a numărat întotdeauna printre felurile mele de mâncare preferate. Nici nu știu cum de ai avut timp, cu pregătirile pentru fata asta care vine la cină diseară.

– Am ținut mult să aveți un prânz bun, mai ales că s-ar putea să nu fie foarte sigură cina. Va fi foarte multă mâncare, desigur, dar eu voi fi ocupată în bucătărie și Enid în sufragerie, așa că tava dumneavoastră...

– Nu e nici un fel de problemă dacă primesc un ceai consistent la ora cinci, ca de obicei. N-ai decât două mâini și două picioare. Ia loc câteva minute și odihnește-te.

Amy avea o constituție fragilă și se mișca ușor, dar acceptă invitația. Madame, care stătea atât de mult retrasă în camera ei, se bucura de compania ei. Kate Thurston îi permitea lui Amy s-o însoțească pe bătrâna doamnă în scurtele sale plimbări și la cumpărături.

– Această căsătorie ți-a dat mare bătaie de cap, comentă Madame. Bucătăreasa a spus că-i vorba despre nepoata ei. O fi adevărat?

– E adevărat. Și-a făcut o rochie nouă și era foarte grăbită să plece. Arăta bine cu pantofi, pălărie și mănuși asortate. I-a părut rău că n-a putut răspunde rugăminții verișoarei Kate.

– Nu s-ar fi arătat atât de înțelegătoare dacă nu te-ar fi avut pe tine s-o înlocuiești. Profită și odihnește-te cum trebuie.

Amy se ghemui în fotoliu. Doamna Porter, care întotdeauna dădea ajutor în situații de urgență, fusese și de data asta. Spăla acum vasele de la prânz și urma să pregătească legumele înainte de a pleca mai târziu în cursul după-amiezii.

„Nu-mi va simți nimeni lipsa un sfert de oră", se gândi Amy privind cu plăcere, prin fereastra deschisă, grădina minunată cu dudul bătrân în mijlocul unei pajiști.

La rândul ei, Madame o examina cu un ochi critic pe Amy. Fata părea obosită. Oare Kate nu se gândea că are și ea nevoie de o vacanță? Se pare că nu, dar în definitiv, unde să se ducă această fată și cu cine?

Kate nu pleca decât dacă era invitată la prieteni și anul acesta fusese chemată pentru o săptămână în Bristol, împreună cu Ruby. Asta se întâmplase în mai. Shane a spus că el nu pleacă în vacanță. Sigur că nu,

se gândi Madame amuzată, din moment ce voia să rămână lângă acea tânără mondenă care oricum nu-i va fi de nici un folos.

Singura prietenă pe care Amy o avea era croitoreasa care venea din când în când, Susan Derby, o tânără destul de drăguță, măritată, foarte respectabilă, dar nu tocmai potrivită pentru o prietenie cu un membru al familiei, deși nimeni nu mai știa exact care era legătura de rudenie. Kate spunea despre ea că era o verișoară îndepărtată, ceea ce ar fi putut însemna orice.

Acum cinci ani, când Madame a venit să locuiască la Mulberry Lawn, Amy era deja instalată aici. „Am luat-o când avea șase sau șapte ani, spusese Kate, pentru că nu mai avea pe nimeni altcineva din familie. Amândoi părinții muriseră, biata copilă. Stuart n-a avut nici o obiecție. Dacă ar fi trăit, nu mă îndoiesc că am fi făcut pentru ea tot atât cât pentru copiii noștri, dar așa..."

Amy fusese dată la o școală locală mediocră, nu la un pension, iar statutul ei era de rudă săracă. Altcineva în locul ei nici n-ar fi suportat, dar Amy avea o fire veselă și era atât de devotată familiei, încât nu le-ar fi găsit nici un defect membrilor acesteia, deși era evident că o exploatau. Pe de altă parte, Kate era sincer convinsă că Amy era cea câștigată: primise mâncare, educație, un cămin și ceea ce toți considerau a fi afecțiune.

– În seara aceasta nu vei lua cina cu membrii familiei, spuse Madame. Așa că, pregătește două porții și vom mânca împreună.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Madame se hotărî să-i spună lui Kate ce gândește, și anume că Amy ar trebui tratată mai bine – deși, deocamdată nici ea nu știa exact cum. O examină mai atent și văzu că fata e mult prea slabă și palidă, decolteul rochiei ponosite extrem de uzate, care aparțiunse lui Kate, scoțându-i și mai mult în evidență osul claviculei.

Era nedrept, se gândi Madame. Deși ea însăși era extrem de egoistă, era indignată de egoismul membrilor familiei. Fata ar fi putut fi chiar atrăgătoare. Era adevărat că trăsăturile ei erau neregulate, dar avea un păr castaniu bogat, ondulat natural și ochii mari cenușii, cu gene dese. Gura era prea mare, dar era mereu cu un zâmbet plin de duioșie pe buze. Deși avea douăzeci de ani, era mică de statură și avea o constituție fragilă, părând ca un copil – nimic din standardul francez de frumusețe, cu care Madame se obișnuise după atât de mulți ani petrecuți în Franța. Era imposibil să ți-o imaginezi în rochie de seară și purtând bijuterii.

– Pesemne că m-am prostit de mă las copleșită de această duioșie, spuse ea cu voce tare, trezind-o pe Amy din ațipeală.

Amy se ridică și plecă în grabă să-și continue treaba, promițând că va servi ceaiul puțin mai târziu decât de obicei, astfel încât să nu fie prea mare pauza până la cina târzie.

– Foarte bine, spuse Madame cu un aer absent.

Așteptă până se închise ușa, apoi, dând la o parte păturile de care avea nevoie să-i încălzească bătrânele oase chiar și într-o zi caldă de iulie, se duse la un scrin și descuie unul din sertare cu o cheie care-i atârna la brâu, scoțând o casetă grea din piele, cu bijuterii.

Nimeni din familie nu le văzuse și nici nu intenționa să le arate. De când venise la Mulberry Lawn, nu purtase niciodată mai mult de o pereche de cercei lungi, o broșă cu cruce și verigheta. La optzeci și doi de ani câți avea, nu mai avea nici dispoziția, nici răbdarea să se împodobească. Purta diferite șaluri peste rochiile ei negre și nu-și inspecta comoara decât rareori. Fiecare piesă avea povestea sa și era legată de o amintire. Majoritatea erau daruri de la soțul ei, pe parcursul celor cincizeci de ani de căsnicie. Deși luase această hotărâre, îi venea greu să se despartă de orice obiect.

Cu siguranță că Amy ar fi mirată și în același timp încântată să primească orice dar, însă care ar fi cel mai potrivit? Madame se așează, punând caseta pe o măsuță lângă ea. Trecu în revistă coliere, brățări, inele; în cele

din urmă se hotărî asupra unui lanț gros din aur cu perle, cu un medalion în formă de inimă, cu perle mici pe margini. Era unul din primele daruri de la soțul ei, dar nu ținuse niciodată prea mult la el și-l purtase rar. În interiorul medalionului erau două portrete destul de șterse. Se gândi mult dacă să le scoată sau nu, dar în cele din urmă, obosită, se hotărî să le lase la locul lor.

După ce încuie și puse la loc caseta, își reluă locul în fotoliul vechi și ponosit din piele, bine învelită în șalurile ei călduroase și, cu lanțul cu medalion în buzunar, se pregăti pentru somnul de după-amiază.

*
* *

Imediat după ora cinci, Ruby intră în grabă, trântind ușa. În casă domnea o liniște neobișnuită. De obicei, când se întorcea de la cursul de actorie, mama servea ceaiul, fie doar pentru Shane, fie pentru un grup de prieteni. Nu însă și astăzi. Își aminti cu întârziere că mama ei era la coafor. Nu înțelegea de ce-și dădea atâta osteneală, pentru că oricum ondulațiile ei n-aveau s-o impresioneze pe Stella Beltairs. Ce tânără îndrăgostită ar remarca astfel de detalii la o doamnă în

etate, chiar dacă ar exista o posibilitate, fie și îndepărtată, ca aceasta să-i devină soacră? Merse în bucătărie unde, așa cum bănuise, era concentrată întreaga activitate. Amy pregătea puiul, iar Shane o instruia pe Enid, camerista, cum să-i calce dunga de la pantaloni.

– Lasă-mă pe mine să-i calc, se oferi Amy după ce termină de pus și ciupercile și acoperi cratița.

– Vai, ce bine! Tremur toată de frică să nu-i ard, mărturisi ușurată Enid.

– De ce nu ți-i calci singur? interveni Ruby. Fetele sunt și așa destul de ocupate cu aceste pregătiri menite s-o impresioneze pe domnișoara Stella Beltairs.

– De ce trebuie întotdeauna să începi o ceartă? spuse Shane iritat. Am face același lucru pentru orice oaspete care ar fi pentru prima oară în casa noastră. Pentru Dumnezeu, Amy, fii atentă!

– Totul e-n regulă! Privește!

– Grozav! recunoscu Shane, mulțumit de dunga perfectă. Se ridică și o îmbrățișă strengărește pe Amy, ca răsplată, iar obrajii ei, de obicei palizi, se îmbujorară.

– Bietul de tine, spuse Ruby râzând. Toate aceastea pentru o fată cu mult peste condiția ta.

– Taci! țipă Shane, ieșind.

– De ce-l tachinezi? protestă Amy. Este firesc să fie atât de agitat. De când încearcă s-o aducă aici! Acum, în sfârșit a acceptat.

– Ar putea avea mai multă mândrie! Și ce folos că e îndrăgostit de ea dacă nu e și ea de el.

– Asta nu se poate ști, Ruby. Nu se cade ca fetele să arate ceea ce simt.

– Nu zău?! Am întâlnit o mulțime în ultima vreme care știu să-și exprime foarte bine sentimentele. Nu se mai poartă tipul de smerenie de pe vremea reginei Victoria. De fapt, povestea cu iubitul în tăcere e o adevărată pierdere de timp. Nu ajungi nicăieri cu așa ceva, ascultă-mă pe mine!

– Depinde unde vrei să ajungi.

– Ah, Amy, astăzi a fost o zi mare pentru mine și ardeam de nerăbdare să povestesc tuturor, dar uite: mama e plecată, iar tu și Shane nu vă gândiți decât la Stella Beltairs.

– Ce s-a întâmplat?

– După pauza de prânz, domnișoara Allan, profesoara de actorie, a venit cu distribuția pentru piesele din trimestrul următor. Repertoriul este alcătuit în cea mai mare parte din piese de Shakespeare, iar în decembrie vom avea un spectacol

cu public. Scena procesului din „Negustătorul din Veneția” va fi piesa de rezistență, iar eu voi juca rolul Portiei.

– Bine, dar asta e minunat!

– Nu-i așa? Am fost extrem de mirată. Speram poate la un rol secundar, dar în nici un caz la Portia. A fost un moment extraordinar. M-am simțit vedetă. Toți colegii au fost foarte drăguți cu mine, s-au strâns în jurul meu și m-au felicitat. Nici unul din ei nu s-a arătat invidios și domnișoara Allan a spus c-am muncit mult și am făcut progrese.

– Mă bucur mult pentru tine. Este un rol frumos. Păcat că verișoara Kate nu e acasă, dar ar fi trebuit să-i spui lui Shane.

– N-ar fi însemnat nimic pentru el, acum când se gândește numai la Stella. Dar mă vei ajuta, Amy, nu?

– Sigur că da, dacă pot, dar cum?

– Voi studia toată vacanță de vară. Vreau să știu rolul la perfecție. Când repet, aș vrea să citești tu replicile celorlalte personaje, mai ales ale lui Shylock. Îți place Shakespeare, așa că nu va fi plictisitor, așa cum ar fi pentru mama, de exemplu.

– Dar va fi foarte mândră când vă auzi această veste. Sunt sigură că și ea și Shane vor vrea să te ajute.

– La început poate că da, dar în felul lor. Mama nu se poate concentra niciodată asupra unui singur lucru

prea mult timp. Cât despre Shane, crede că le știe pe toate și va începe să mă corecteze imediat în ceea ce privește intonația, interpretarea, ceea ce-mi va crea confuzii când îmi va da indicații domnișoara Allan. Este o actriță superbă și încă mai joacă, dar nu în multe roluri. E trist cât de repede îmbătrânești. De aceea, trebuie profitat la maximum cât ești tânăr.

Lui Amy îi era imposibil să și-o imagineze pe Ruby bătrână. Era chiar frumoasă, avea trăsături puternice, ochi negri scânteietori, un ten perfect și un păr negru, bogat pe care-l purta împletit ca o cunună. De asemenea, era înaltă și avea un corp frumos.

Tocmai se întoarse și Kate, proaspăt coafată. Reacția ei la auzul veștii fu pe deplin cea așteptată.

– Minunat, copila mea dragă. Deși nu mă surprinde, pentru că întotdeauna am știut că te vei face remarcată.

Cât de apropiate erau, se gândi Amy, cu nostalgie. Țineau la ea și ea la rândul ei îi iubea, dar își dădea seama că nu-și putea depăși statutul de străină.

*

* *

Kate acordă o atenție deosebită felului în care se îmbrăcă în seara aceea. Chiar dacă era de acord cu

Ruby că era puțin probabil ca o fată ca Stella Beltairs să fie sensibilă la eforturile ei, nu-l putea dezamăgi pe Shane. Kate nu putea ascunde faptul că, deși ținea enorm la Ruby, Shane era favoritul ei. I se părea chiar firesc că o mamă să țină mai mult la fiu, decât la fiică. Nici pe Kate nu părea s-o deranjeze acest lucru, deși în certurile lor, de multe ori își tachina fratele pentru că era „băiatul mamei". Nu pentru multă vreme, se gândea Kate cu tristețe, pentru că în curând, dragostea lui avea să fie dăruită altcuiva. Cu Stella Beltairs fusese dragoste la prima vedere. O cunoscuse în casa unui prieten, apoi fusese invitat de familia Beltairs la un bal dat în cinstea fiicei lor. Au urmat alte invitații la baluri și petreceri, pentru că erau întotdeauna căutați tineri frumoși și manierați, deși poate că nu constituiau niște partide căutate. Aproape că lui Kate îi părea bine că fiul ei nu era în pericol de a cădea în cursa vreunei mame dornice să-și mărite fiica, atâta timp cât nu-și făcuse încă o carieră. Nu prea erau șanse de a fi dorit ca soț pentru vreo fiică frumoasă, decât dacă devenea celebru ca scriitor. Aceasta, desigur, nu excludea posibilitatea ca vreo tânără moștenitoare să se îndrăgostească nebunește de el, numai că nu erau prea multe astfel de tinere în anturajul lui, ceea ce era o adevărată mângâiere pentru o mamă dornică să-și păstreze fiul cât mai mult timp lângă ea. Chiar dacă

idila cu Stella Beltairs se dovedea a fi o poveste serioasă, tot nu putea fi vorba nici măcar de o logodnă, pentru că aceasta era mult prea tânără, deocamdată.

După ce puse la punct ultimele detalii ale ținutei sale, Kate coborî. Era mulțumită de cum arăta masa pe care strălucea cea mai bună argintărie și cele mai fine cristaluri. Intră în bucătărie, unde fu primită cu exclamații de admirație. Amy, îmbujorată și obosită, dar calmă, își asigură verișoara că totul era gata și că n-avea nici un motiv de îngrijorare. Erau foarte rare acele clipe în care Kate îi era recunoscătoare lui Amy, totuși în seara aceasta își simți sufletul încălzit de un astfel de sentiment.

– Ai făcut o treabă grozavă, Amy. Într-o bună zi, vei fi o soție minunată.

Se pare că, pentru moment, uitaseră amândouă că Amy nu prea avea cum să cunoască vreun bărbat și că, până atunci, nici unul dintre cei cu care venise întâmplător în contact, n-o privea de două ori.

– Crezi?

– Sunt convinsă. Ești mult mai capabilă decât Ruby.

Cum Ruby nu era în stare să prăjească o felie de pâine fără s-o ardă, lauda nu era foarte măgulitoare.

– Ruby este atât de inteligentă și sclipitoare, încât ar fi absurd să te aștepți să fie și o bună gospodină.

– Da, cred că da...

Se auzi soneria. Enid merse să deschidă și Shane coborî în fugă. Kate părăsi în grabă bucătăria. Amy ezită puțin, apoi deschise și ea ușa câțiva centimetri, destul pentru a-i vedea pe toți adunați în vestibul.

O fată zveltă, puțin mai înaltă decât ea, stătea lângă Shane. Purta o pelerină albă tivită cu pene de marabu, pe sub care se vedea o rochie argintie. Avea o față ovală, delicată și palidă, cu trăsături regulate, înconjurată de bucle aurii. Era o făptură încântătoare, cu o figură ca de copil. Dezamăgea însă vocea ei stridentă. Îi spunea lui Kate că venise de la Londra cu trăsura tatălui ei, dar, cum Shane îi spusese că nu exista grajd la Mulberry Lawn, rugase vizitiul să vină s-o ia la ora zece, sperând că nu era prea târziu. Shane o privea în extaz. Apoi apăru și Ruby, visătoare, ținând strâns la piept volumul cu piesele lui Shakespeare.

– Am auzit atât de multe lucruri despre tine, spuse Stella. Eram foarte curioasă să te cunosc, pentru că ador pur și simplu actorii, actrițele și teatrul. Shane mi-a povestit că joci foarte bine. Sunteți amândoi atât de inteligenți... Diplome luate cu onoruri și apoi cartea la care lucrează Shane... Eu sunt o ignorantă, dar ador persoanele inteligente.

Amy închise ușa fără nici cel mai mic zgomot, tot așa cum o deschise.

Capitolul 2

– Așadar, totul a ieșit bine, spuse Madame.

– Cred că da, cel puțin, așa sper. Meniul zilei, anunță ea apoi în franceză.

După ce termină de mâncat, până când Amy se întoarse și aduse cafeaua, Madame așează pe masă lanțul cu medalion.

– Uite, ce spui de acesta?

– Este minunat. Este foarte vechi și valoros?

– Îl am de patruzeci de ani. L-am primit de la soțul meu, la o aniversare a zilei de naștere. Categoric că este valoros. Perlele sunt veritabile. Vino aici și apleacă-ți capul. Acum, este al tău, spuse Madame prinzându-i-l la gât.

Amy o privea uluită.

– Nu se poate.

– De ce nu? Sunt liberă să dăruiesc orice.

Pentru Madame, generozitatea era o experiență nouă, neașteptat de plăcută.

– Da, desigur, dar... de ce mie? Mai ales că probabil ținеți foarte mult la el, din moment ce l-ați primit de la soțul dumneavoastră.

– Nu este singura amintire de la el. Lui Henri îi plăcea să mă vadă purtând bijuterii și le considera o investiție bună. Comparativ cu altele, acesta e un fleac. Îți place?

– Este superb. Nu știu ce să spun, în afară de faptul că-l voi prețui întotdeauna și că sunt extrem de mișcată și recunoscătoare.

– Ai spus destul. Poartă-l și bucură-te de el. În medalion sunt niște fotografii, dar le poți scoate dacă nu le vrei.

Amy deschise medalionul și văzu două portrete. Este posibil ca Madame să fi arătat vreodată așa? Trebuie să fi avut vreo treizeci de ani când a fost făcută fotografia: o femeie tânără, frumoasă, cu păr șaten, nas acvilin și un zâmbet mulțumit. Soțul ei era un tânăr tot atât de frumos ca și ea, cu favoriți negri stufoși și cu același aer satisfăcut. Pe atunci, bătrânețea și moartea probabil că li se părea o perspectivă ireală, dar iată că trecuseră deja câțiva ani de când el nu mai era, iar ea era o femeie în vârstă cu umerii aduși, care nu mai semăna deloc celei din fotografie.

– Vă rog, aș dori să păstrez fotografiile așa cum sunt, dacă nu cumva le vreți înapoi.

– În nici un caz! Am un album plin. Păstrează-le, dacă-ți face plăcere. Henri era un bărbat frumos, înalt pentru un francez și când l-am cunoscut am fost fascinată de favoriții lui negri ca pana corbului și cârlionțați. După ce ne-am căsătorit, a fost un șoc pentru mine să constat că de fapt îi prindea cu niște cleștișori ca să facă acei cârlionți. Am avut naivitatea de-a face o adevărată scenă; am început să plâng, reproșându-i că m-a înșelat. Bietul Henri, era disperat, a îngenuncheat, mi-a sărutat mâna și m-a implorat să-l iert, jurând că nu-mi va mai ascunde nimic pe viitor și că nu va mai folosi cleștișorii, dacă vreau.

– Și? Ați vrut asta? întrebă Amy, transportată de această scenă de dragoste dintr-o altă lume și o altă epocă.

– Nici gând! N-ar mai fi arătat atât de fermecător și, în plus, cunoscuții ar fi început să se mire. L-am iertat și ne-am înțeles că acesta va fi micul nostru secret. Era un amant minunat... atât de diferit față de stilul rigid al unui englez. Era un temperament vulcanic, ne certam de multe ori, dar când ne împăcam... ei bine, atunci știam cu siguranță cât sunt de norocoasă și de fericită. Am avut tot ce-și poate dori o femeie, așa că să nu mă compătimești, fetițo.

– Nu vă compătimesc. Cred că vă invidiez.

– Și ai de ce. Acum, așază-te și bea-ți cafeaua.

– Ce va spune verișoara Kate când îi voi arăta... când îi voi spune...

– Îi vei spune?

– De ce nu?

Madame se gândi imediat că ar fi mai multe motive pentru care secretul ar fi trebuit păstrat, dar se abținu de a da vreun sfat. Fata era neobișnuit de cinstită și ar fi fost păcat s-o schimbe. Kate s-ar fi putut supăra, dar avea să-i treacă. De altfel, nu-i strica să fie puțin geloasă.

– Ai văzut fata? schimbă Madame subiectul conversației. Cum arată?

– Am zărit-o doar, mărturisi Amy, rușinată de modul în care o văzuse pe furiș. E blondă și frumoasă și foarte frumos îmbrăcată. A ieșit acum câteva minute să se plimbe cu Shane în grădină, dar e prea întuneric ca să-i vedeți de la fereastră.

– Mă întreb dacă îl va accepta. Shane e fermecător, dar fetele nu mai sunt atât de romantice cum erau pe vremea mea.

– Nu?

– Puține ar mai face așa cum am făcut eu, adică să fugă de acasă și să ia noaptea vaporul spre Franța și să se căsătorească într-o țară străină cu iubitul despre

care știa destul de puțin. Când au aflat, părinții mei vitregi s-au înfuriat și au promis că nu vor mai vorbi niciodată cu mine; de fapt, după câțiva ani, au și murit amândoi din cauza unei gripe. În singura scrisoare pe care tata mi-a scris-o, îl numea pe Henri „patiser".

– Și chiar era?

– Da, draga mea, și încă unul foarte talentat. Ne-am căsătorit în grabă și nu ne-am mai gândit la tort, dar când am aniversat primul an de căsnicie, Henri a făcut el însuși tortul. Nu m-a lăsat să-l văd până când n-a fost gata și era într-adevăr atât de frumos de-ți tăia respirația. Nu-mi venea să cred că fusese făcut de mâna unui om. Avea patru etaje și fiecare dintre acestea era împodobit cu trandafiri roz și cu păsări colibri din marțipan colorat în toate nuanțele imaginabile. În vârf, era un Cupidon din zahăr, cu arc și săgeată. Se spune despre francezi că sunt nestatornici, dar Henri n-a fost așa. Am organizat atunci o petrecere. Am trimis câteva felii din acel tort câtorva cunoscuți din Anglia, de asemenea părinților mei vitregi și lui Stuart, care a devenit soțul lui Kate. Fiecare felie era însoțită de o carte de vizită cu numele meu de fată, gravat cu litere argintii, și cu data căsătoriei. Doar Stuart a confirmat primirea; a scris o scrisoare foarte frumoasă în care spunea că regretă că n-a fost alături de noi la aniversare și că tortul a fost cel

mai bun pe care-l mâncase vreodată. Ne-am mai scris și după aceea și, când Henri a murit, am hotărât să vând partea mea de afacere, pentru că fratele lui îi era partener și deținea cealaltă parte și, amintindu-mi de văduva lui Stuart, m-am gândit să mă stabilesc la ei. După ce Henri n-a mai fost, am început să tânjesc după Anglia și deși Kate și cu mine avem de multe ori păreri diferite, nu mă pot plânge că am dus-o rău aici – în mare parte, datorită ție.

– Bine, dar eu n-am făcut nimic.

– Oare? Nu știu cine altcineva m-ar fi servit așa cum ai făcut-o tu, sau m-ar fi scos la plimbare în parc sau m-ar fi însoțit din când în când la Londra.

– Dar mi-a făcut plăcere.

– Mă bucur că gândești așa fata mea, pentru că am stabilit o întâlnire de afaceri pentru săptămâna viitoare și vreau să mă însoțești. Kate îți va da voie, sper, mai ales că n-ai mai avut o zi liberă de câteva luni.

– Sunt sigură că va fi de acord, dar va trebui să-i spun ziua.

– Joi. Dacă ai probleme, am și eu un cuvânt de spus. Dar nu va fi cazul; Kate nu mi se va împotrivi. Chiar dacă spune prietenilor ei că face un act de caritate ținându-mă aici, îi plătesc destul de bine pentru ceea ce mi se oferă în schimb și știe unde să vină dacă are nevoie să împrumute bani. Să

împrumute! Ca și cum aș mai fi văzut vreodată un ban înapoi de la ea. Fie vorba între noi, e îngrozită ca nu cumva Eliza Marvel să mă tenteze să locuiesc la ea.

Amy simți o oarecare tristețe, considerând ca nemeritată critica adusă de Madame lui Kate. Auzise și ea de această doamnă Marvel, o văduvă mai tânără decât Madame, cu care aceasta păstrase legătura tot timpul când locuise în Franța.

– Ați vrea să locuiți în Tunbridge Wells?

– Nu permanent, dar i-am promit Elizei că-i voi face o vizită în septembrie. Va fi bine și pentru Kate, care vrea să recondiționeze această cameră. Va fi o călătorie ușoară. Shane mă va duce la Charing Cross și mă va urca în tren și la coborâre mă va aștepta Eliza.

*
* *

Se înserase deja. În pavilionul de vară din capătul grădinii, pregătit cu o zi înainte de Shane, în speranța că va putea petrece o oră singur cu iubita sa, Stella stătea într-un fotoliu din răchită, iar Shane la picioarele ei, pe niște perne.

– Nu mai putem rămâne aici mult timp. I-am spus lui Barker să vină cu trăsura la ora zece. Și, apoi, ce va

zice mama ta? Nu i se va părea ciudat și nepoliticos din partea mea să petrec atât de mult timp singură cu tine?

– E înțelegătore și știe cât de mult înseamnă această seară pentru mine. I-am spus că sunt îndrăgostit la nebunie de tine și cât de minunată ești, iar acum că te-a cunoscut, s-a convins. Ți-a văzut fotografia într-o revistă, dar nu era decât o copie palidă. Ce fotografie ar putea reda cu adevărat frumusețea ta?

– Păcat că totul este atât de lipsit de speranță!

– Îți repet mereu că nu e deloc așa.

– Vai, Shane, nu-l cunoști pe tatăl meu. L-ai întâlnit de câteva ori și, desigur, s-a arătat destul de amabil. Dar nu m-ar lăsa niciodată să mă căsătoresc cu tine. Pentru noi, este oribil să ne gândim la bani, dar pentru el numai asta contează... iar tu n-ai avere, nu-i așa?

– Sper să am în câțiva ani. Am capacitatea de a face avere. Suntem înstăriți, sunt moștenitorul mamei mele și am o familie prezentabilă.

– Desigur, dragul meu. Mama și sora ta sunt încântătoare. Nici noi nu suntem bogați, dar de când am venit de la pension, ai mei mă bat la cap că trebuie să fac ceea ce ei numesc o căsătorie bună.

– Nimeni nu te poate obliga să te căsătorești, Stella, și poți să mă aștepți dacă mă iubești.

– Știi bine că te iubesc.

– Atunci...

Îngenunche și o îmbrățișă. Pasiunea lui o încânta, dar pentru ea lucrurile nu erau atât de simplu de realizat ca pentru el. Shane nu-i cerea decât puțin curaj; nu avea pretenția să anunțe că e logodită cu el – era suficient să știe ei doi aceasta. Trei ani vor trece repede și vor fi suportabili, dacă se iubesc și au încredere unul în celălalt. Între timp, el spera să-și câștige faima, iar ea avea să împlinească douăzeci și unu de ani, când interdicția tatălui ei nu va mai conta.

Poate pentru alte fete, acest lucru ar fi fost posibil, dar nu și pentru ea. Dacă mai continua să refuze pretendentul bogat care apăruse deja, viața ei se va transforma într-un coșmar. Vor urma lacrimile mamei și furia tatălui. Nu va mai primi bani, va fi forțată să locuiască împreună cu mama ei în casa veche și lipsită de confort din Lincolnshire, pe când tatăl ei, care era membru în Parlament, își va petrece aproape tot timpul la Londra. Mama ei se va îmbolnăvi și ea va trebui s-o îngrijească și să-i suporte reproșurile. Nu vor mai fi petreceri, veselie, haine noi, iar ea va cădea în dizgrație. Șase luni de astfel de tratament ar fi suficiente pentru a o distruge, dar trei ani! Și, în definitiv, logodnicul care-i fusese ales, deși mai în vârstă, era bun, indulgent și se arăta tot timpul atât de îndrăgostit de ea, ca Shane.

– Nimeni nu ne poate despărți, spuse Shane. Sunt cel mai norocos bărbat din lume. Ești atât de minunată, atât de diferită de toate celelalte fete!

Prinsă în vraja visului lui, Stella nu îndrăzni să-i spună că totul va rămâne doar un vis. Părinții ei n-aveau nici cea mai vagă idee că ea se afla aici; erau plecați câteva zile și ea rămăsese în grija unei mătuși, dar cum și aceasta era tânără, nu prea dădea atenție la ce face nepoata ei.

– Îți voi cumpăra un inel, continuă Shane, încrezător. Îl vei putea purta când ești singură sau când suntem împreună. Acum, că sunt sigur de tine, mă pot concentra și mai mult asupra cărții; am ajuns deja la jumătate. Astfel, timpul îmi va trece mai ușor cât ești în America. Dar promite-mi că ne vom întâlni cât se poate de des până pleci.

Stella îi promise. Mai plănuise și înainte întâlniri cu el și putea repeta același lucru. Era însă recunoscătoare că pleca împreună cu mama ei în vizită la rudele lor din America, pentru că astfel ruptura putea fi făcută mai ușor.

Când s-au întors, mână în mână, figura lui Shane spunea totul. Kate își dădu seama că fata îl acceptase. Stella n-o impresionase foarte mult; era categoric foarte drăguță, ca o păpușă, dar cam afectată și părea o fire slabă. După plecarea ei, atât Kate – deși cu o

strângere de inimă – cât și Ruby, o lăudară pentru a-i face plăcere lui Shane, care radia de fericire.

– Ține la mine tot atât de mult cât țin și eu la ea. A promis că va purta inelul pe care i-l voi dărui.

– Dragul meu, nu se poate pune problema unei logodne, încă.

– Știu, dar vom aștepta și nu ne împiedică nimic să ne logodim în secret. Am invitat-o deja aici ori de câte ori poate veni; știam că-ți va face plăcere.

– Desigur... dar... părinții ei?

– Îi vom convinge și pe ei, spuse el, urcând în fugă scările și ciocnindu-se de Amy care tocmai cobora cu tava din camera lui Madame.

– Fii atent cum mergi!

– Nu mai e necesar, acum că știu pe ce drum o voi lua.

– Cum adică?

– Nu ghicești? Amy, ai pregătit o cină minunată; păcat că n-ai putut participa și tu ca s-o cunoști pe Stella. Data viitoare când va veni, vei sta la masă cu noi, pentru că bucătăreasa va lucra normal.

– Va mai veni curând?

– Sper că nu peste mult timp. Suntem ca și logodiți și sunt nebun de fericire.

– Mă bucur mult pentru tine, spuse Amy cu un nod în gât, privindu-i chipul și ochii strălucind de bucurie.

Shane era convins. Amy se bucura întotdeauna când lucrurile mergeau bine pentru el. Îi duse el tava în bucătărie și, cât ea spălă vasele, nu conteni să-i vorbească despre viitorul roz alături de viitoarea sa soție, care-l va adora.

– Aproape întotdeauna trebuie să lupți pentru a avea ceva, riscă Amy un avertisment.

– Sigur că da. Nu ne temem, nici eu, nici Stella, să luptăm. Va fi greu să fim despărțiți cât timp ea e în Statele Unite, dar până se va întoarce, cartea mea va fi terminată. Curând va împlini nouăsprezece ani și nu vom mai avea decât doi ani de așteptat.

Deși Amy n-o cunoscuse pe Stella, își dădea seama că acesteia îi va fi cam greu să reziste unui tată ambițios care-i pretindea supunere absolută – în schimbul luxului cu care o răsfăța. Așadar, fu bucuroasă când Shane începu să-i povestească subiectul romanului său istoric. Istoria fusese materia ei preferată la școală și citise chiar în plus față de manual, așa că-l impresionă chiar relatându-i un incident minor din timpul Războiului Civil.

– Dacă mi-aș putea permite o secretară care să facă muncă de cercetare pentru mine, te-aș angaja.

– Când vei fi suficient de faimos și de bogat pentru a-ți permite o secretară, vei angaja pe cineva cu calificarea corespunzătoare.

– Nu văd de ce n-ai face niște cursuri serale de dactilografie și stenografie. De asemenea, ai putea cumpăra o mașină de scris la mâna a doua.

N-avea rost să-i mai amintească lui Shane că ea nu avea nici timp liber și nici bani.

– Îmi face plăcere să discut cu tine, Amy. Câteodată, am impresia că ești singura persoană din lume cu care pot discuta.

– Adevărat?

Deși pe Shane nu-l interesau cu adevărat decât treburile sale personale, fu impresionat de strălucirea din ochii ei și-i zâmbi cu blândețe.

*

* *

Vacanța de vară era mai mult un chin pentru Ruby, căreia îi lipseau colegii și care, în ciuda ambițiilor ei, nu reușea să se concentreze suficient pentru a învăța rolul Portiei. Kate plăti lecții particulare de dicție și mimică unui fost actor, Guy Lavage, care urma s-o îndrume pe Ruby.

Fetele dau și mai mare bătaie de cap decât băieții, se gândi Kate, mai ales când sunt atât de atrăgătoare ca Ruby. Se aștepta chiar ca aceasta să aibă unele secrete

față de ea. Fetele sunt instinctiv șirete. Nici măcar în Amy nu mai aveau deplină încredere, deși Ruby îi luase apărareaa.

– Nu e vina ei că Madame i-a făcut un cadou. Ce putea face? Cum să-l refuze? Nu e cazul s-o consideri șireată din moment ce ți l-a arătat imediat.

– Cum putea să nu-mi spună dacă voia să-l poarte? Am impresia că Leonora i l-a dat pentru că fata a lingușit-o.

– N-o cred pe Amy în stare de așa ceva și trebuie să recunoaștem că-i este de mare folos bătrânei. Cât despre lanț și medalion, nu sunt mare lucru. Sunt îngrozitor de demodate. Eu n-aș purta așa ceva.

– Lanțul este din aur și perlele sunt adevărate. Un singur lucru nu înțeleg: de ce nu l-am mai văzut până acum? Nu credeam că Leonora are și alte bijuterii în afara broșei cu cameee, cerceilor și ceasului soțului ei. Astăzi, cât ea și Amy erau la Londra, am intrat în camera ei să văd dacă totul e în ordine și recunosc că am încercat să deschid sertarele scrinului, dar erau încuiate și cheia e întotdeauna la ea.

– Este normal. Are acte și lucruri personale. Merge la Londra din când în când la avocatul ei, ca astăzi, de exemplu. Acesta îi scrie. Chiar tu ai spus că tot el are grijă să-i trimită renta.

– Așa mi-a spus Leonora, dar nu e foarte deschisă față de mine. Are și un cont în bancă și, o dată sau de două ori, când a spus că are de încasat un cec, m-am oferit să merg eu, dar n-a vrut. I se comandă o trăsură și merge singură. Mă simt jignită întotdeauna când se întâmplă așa.

– Nu văd de ce. Pentru ea, e o călătorie de plăcere. Duce o viață destul de monotonă și când se hotărăște să meargă la Londra, e un eveniment.

– Întotdeauna o ia pe Amy.

– De ce nu? Dacă n-ar fi Amy, ar trebui să merg eu cu ea, pentru că tu n-ai avea răbare s-o tot ajuți să se urce și să coboare din trăsură și să-i ridici de jos lucrurile pe care le scapă mereu. Și apoi, nu cred că ți-ar conveni să iei prânzul într-un restaurant ieftin, mulțumindu-te cu o cafea și o brioșă, pentru că mai mult nu cheltuiește.

– Așa spune ea... așa spune și Amy... dar uneori mă întreb...

– Mamă, de ce naiba te-ai întors împotriva ei?

– Nu, dar se spune că poți avea surprize de la astfel de fete docile și liniștite. De unde să știu eu că...?

– De unde să știi, ce?

– E de datoria mea să mă gândesc la interesul vostru. Mi s-a părut că nu e-n ordine. Am întrebat-o dacă a fost pusă să aleagă dintre mai multe bijuterii,

dar mi-a spus că nu mai era nimic în afară de acel lanț cu medalion. Amy mi-a spus că nu i-a venit să creadă că i-l dăruiește și c-a protestat, gândindu-se că obiectul e mult prea valoros, dar Leonora a insistat. Bănuiesc că Amy se temea gândindu-se la ce voi spune eu.

– Se pare că nu s-a înșelat, râse Ruby.

– N-am arătat ce simt. Am spus că era foarte amabil din partea Leonorei. Dar mă întreb ce a determinat-o să-i facă un astfel de cadou. Aș fi înțeles dacă era ziua lui Amy.

– Poate că Madame s-a gândit s-o recompenseze pentru că muncise atât de mult în ziua aceea. Este urât din partea ta să-i porți pică pentru primul obiect frumos pe care l-a avut vreodată – pentru că ea îl consideră frumos.

– Ce absurd! Amy îmi datorează totul și a avut nenumărate cadouri din partea noastră pe parcursul acestor ani.

Ruby ridică din umeri. Era inutil s-o mai contrazică. Se considera o persoană onestă și se mândrea cu aceasta, așa că își dădea bine seama că toți se purtau urât cu Amy, dar ce conta dacă aceasta nu realiza situația? Țineau la ea, dar profitau de afecțiunea ei.

– Aș dori să fii mai atentă cu biata Leonora. Sunt sigură c-ar interesa-o să-i povestești mai multe despre cursul tău de actorie și despre rolul pe care urmează să-l joci. Știu că mai treci pe la ea din când în când și

discutați, dar poate că nu-i arăți cât ești de inteligentă și studioasă. Sunt cam îngrijorată... acum, după atâta timp, merge în vizită la Tunbridge Wells, la acea veche prietenă a ei de care abia dacă a pomenit. Ar fi neplăcut să se hotărarscă să locuiască la ea.

– Adevărat? Eu îmi închipuiam c-ar fi o ușurare. Are camera cea mai mare, întotdeauna e nemulțumită și, deși spui că banii pe care ți-i dă sunt de folos, nu ne sunt indispensabili, sau, dacă ne sunt într-adevăr necesari, atunci înseamnă că suntem foarte strâmtorați și ne ascunzi acest lucru.

– Nu fi ridicolă, Ruby. Nu suntem bogați, dar nici săraci. Poate că sunt sentimentală, dar simt o oarecare afecțiune pentru Leonora. Și apoi, întotdeauna a ținut la tatăl vostru și au păstrat mult timp legătura.

– Fii liniștită! Nu i se va oferi nicăieri ceva mai bun.

Kate spera să fie așa. Își făcea adesea griji în ceea ce privea situația financiară, dar nu le împărtășea nici unuia din copii. Nu vroia ca viețile lor să fie umbrite de temeri de acest gen. Era și așa destul de neplăcut când trebuia să refuze vreo rugăminte sau să facă economie la consumul de cărbune sau electricitate. Doar ea știa de câte ori se împrumutase de la Madame. Se alina cu gândul că-și va plăti datoriile când Shane și Ruby vor începe să câștige și ei bani. Nici Madame nu părea să aibă nevoie de banii cu care o împrumutase. De altfel, singurele ei cheltuieli erau plata trăsurilor.

De multe ori se gândea cum să facă economii, dar nu se putea dispensa de servitori. Poate ar fi putut renunța la Enid, dar asta însemna s-o roage pe Amy să servească masa, ceea ce ar fi fost penibil când aveau invitați. Era posibil ca Amy să fie de acord, dar s-ar fi împotrivit Shane și Ruby. Și acum, și Leonora se arăta de partea fetei. Cât trăise soțul ei, aceasta o dusese mai bine. Stuart decretase că trebuia tratată la fel ca Ruby, dar din fericire, Amy însăși îl implorase să n-o trimită la un internat, iar el cedase.

Kate își aminti cum o adusese pe Amy de la un orfelinat cu un renume nu prea bun în ceea ce privește duioșia față de copii, spunând soțului ei că va oferi copilei un adevărat cămin. Stuart fusese de acord, spunându-i cât de mult o iubește pentru bunătatea ei.

Când a rămas văduvă, Amy i-a împărtășit durerea și suferința. Treptat, Amy n-a mai avut nici haine noi, nici alte daruri, dar nu s-a plâns niciodată de nimic.

Dar dacă totul nu era decât ipocrizie, dacă se plângea lui Madame și dacă bătrâna era mai bogată decât bănuia Kate? Acel lanț cu medalion o irita pentru că-i strecurase în minte suspiciunea că era cea mai neînsemnată piesă dintr-o colecție valoroasă despre care ea nu știa nimic, spre deosebire de Amy.

Nu mai avea încredere în Amy și hotărî s-o supravegheze cu atenție pe viitor.

Capitolul 3

Călătoria la Londra într-o trăsură închiriată era un eveniment atât pentru Amy, cât și pentru Madame care se îmbrăcase cu hainele ei cele mai bune, deși demodate. Și Amy arăta prezentabil cu taiorul la care Kate fusese nevoită să renunțe, fiindu-i prea strâmt și cu turbanul pe care și-l făcuse din eșarfa din mătase pe care Ruby i-o dăduse pentru că nu-i plăcea nuanța.

Shane, care tocmai se întorsese din plimbarea cu câinele său, chiar înainte ca ele să plece, păru uimit de cât de bine arăta Amy. Cât de mult contează hainele, reflectă el, pe când trăsura se îndepărta. Liniile încântătoarei ei siluete nu erau niciodată puse în evidență de rochiile largi pe care le purta de obicei. Shane ținea la Amy, îi făcea plăcere să discute cu ea,

amândoi fiind pasionați de istorie, dar abia acum își dădea seama că putea fi atrăgătoare. Nu era ca Stella, dar, oricum...

Gândurile îi rătăciră nu la Stella, ci la personajul feminin principal al romanului său, personaj de care era atât de atras și pe care conștientiza acum ca semănând foarte mult cu Amy, nu cu Stella, așa cum intenționase inițial.

Urcă în camera lui, dar planul de a lucra la roman îi fu zădărnicit de menajera care tocmai făcea curățenie. Iritat, găsi refugiu în gândul la Stella și în speranța de a putea închiria un mic apartament la Londra unde să se întânească cu Stella la întoarcerea acesteia din America.

*

* *

Călătoria la Londra n-a fost prea plăcută, având în vedere că, pentru a evita traficul aglomerat, o luaseră pe străzi laterale desfundate și zdruncinăturile deveniseră aproape insuportabile. Dar Madame nu putea depăși prejudecata că autobuzul era destinat păturilor sociale inferioare și nici nu mai avea, la vârsta ei, spiritul aventurii, pentru a închiria o mașină.

La un moment dat, când intrară pe o arteră principală, trei copii le tăiară calea. În țipetele pietonilor, un autobuz tras de cai viră brusc, iar un cărucior care transporta verze intră într-un stâlp de felinar.

Vizitiul trăsurii în care se afla Madame, și așa neîndemânatic, pierdu controlul asupra calului care, speriat, făcu un salt înapoi, apoi se avântă în acea învălmășeală. Totul se petrecu atât de repede, încât Amy nu vizualiză scena decât după consumarea incidentului. În acea fracțiune de secundă, acționă instinctiv. În clipa în care Madame fu izbită de ușa trăsurii și aceasta se deschise, Amy se aruncă asupra bătrânei, trăgând-o înapoi și acoperind-o cu propriul ei trup. Își dădu seama că se aflau în pericol, dar din fericire, situația critică fu de scurtă durată. Un polițist prinse hățurile, un tânăr sări în ajutorul lui și imediat calul fu stăpânit. Apoi, mai multe persoane binevoitoare le ajutară să se ridice de pe podeaua trăsurii unde fuseseră trântite.

Madame se comportase minunat, după cum mărturisi Amy mai târziu. Susținu că nu pățise nimic și că poate continua drumul pe jos și, într-adevăr, la brațul lui Amy, ajunse doar cu o jumătate de oră întârziere la biroul de avocatură Traborne și Slay, unde fu întâmpinată de domnul Christopher

Traborne. Acesta, un tânăr de aproximativ treizeci de ani, fiul partenerului principal, se arătă foarte îngrijorat de incidentul clientei sale și le oferi amândurora câte un pahar cu vin de Xeres, apoi, lăsând-o pe Amy în anticameră, o conduse pe Madame în birou.

Dintre ele două, Amy părea acum să resimtă șocul mai puternic. Se speriase cu adevărat când își dăduse seama că, proiectată în stradă, Madame ar fi putut muri. Acum, instalată în fotoliu și ușor ametită de oboseală și de vinul băut, adormi și nu se trezi decât după o oră, când Madame reveni la brațul domnului Christopher.

– Nu trebuie să te scuzi, spuse Madame cu blândețe. Ai avut un șoc. Ești o fată curajoasă, după cum i-am spus și acestui tânăr domn. Datorită ție sunt încă în viață.

Așadar, și ea își dăduse seama de pericol. Amy o privea mirată. Părea să-și fi revenit complet: avea vocea fermă și umerii drepți.

– A fost vorba de instinct, nu de curaj, protestă Amy. N-am avut timp să gândesc.

– Posibil, dar și dacă ai fi gândit, nu mă-ndoiesc c-ai fi procedat la fel. Ai avut prezentă de spirit și nu pot să nu fiu recunoscătoare pentru aceasta. Chiar și la vârsta mea, viața este valoroasă și m-am gândit să sărbătorim.

– Să sărbătorim?!

– Luăm prânzul la Savoy. Tu și domnul Christopher Traborne sunteți invitații mei.

– Dar, e oare un lucru înțelept? Ați trecut printr-un moment dificil și sunt sigură că trebuie să vă odihniți. Ar trebui să ne întoarcem acasă cât mai repede...

– Vom pleca după prânz. Domnul Traborne ne va conduce acasă cu mașina tatălui său. Hotărât lucru, astăzi e ziua aventurilor.

– Nu cred că e bine. Va fi prea mult pentru dumneaei, se adresă Amy avocatului.

– Nu cred, răspunse acesta zâmbind încurajator. A spus că are încredere în mine și sper să ai și dumneata, domnișoară Donne.

– N-are rost să mai obiectezi, Amy. Christopher – îi voi spune așa, pentru că am cunoscut-o foarte bine pe bunica lui, doar frecventam același curs de dans când eram tinere – a rezervat deja o masă.

Următoarele ore trecură pentru Amy ca într-un vis. Înregistră mecanic fiecare detaliu, dar nu-l conștientiză pe deplin decât mai târziu. Drumul până la hotel a fost scurt, acolo – lumină, flori, serviciu foarte atent și specialități din care nu mai gustase niciodată. Cu toate acestea, abia se atinsese de mâncare și era mulțumită că poate sta liniștită, în timp ce Madame discuta cu atât de multă plăcere cu

domnul Traborne. Nu se simțea neglijată, pentru că Madame se referea de multe ori la ea, iar avocatul o privea cu interes.

– Ani de zile a fost alinarea mea, spuse Madame, și acum, povestea asta, ca o încununare. Majoritatea fetelor s-ar fi dat înapoi, încercând să se salveze. Nu însă și Amy. Ea e cu totul altfel.

– Sunt convins.

Amy se lăsase convinsă să bea un pahar de șampanie și se simțea acum înconjurată de nori pufoși, dincolo de care abia mai vedea zâmbetul binevoitor al lui Madame.

– Așa că înțelegi de ce am hotărât că trebuie să aibă un viitor asigurat.

– Înțeleg pe deplin.

Amy nu înțelegea la ce se refereau. Era adormită și abia aștepta să iasă la aer curat. Se așeză alături de Madame, pe bancehta din spate și, pe când aceasta urmărea cu interes viu drumul, entuziasmată de tot ce vedea, Amy adormi cu obrazul lipit de pielea moale a spătarului tapisat.

*

* *

Timp de câteva zile s-a vorbit despre acel incident. Sosirea lui Madame în mașina mare Daimler, condusă de Christopher Trabrone, produse vâlvă la Mulberry Lawn, deși Christopher o liniști cum putu mai bine pe Kate.

– Sper să ne revedem, spuse Christopher, luându-și rămas bun de la Amy.

– Presupun că te referi și la mine, glumi Madame. Încă mai intenționez să trăiesc mult și bine.

Nimeni nu se îndoia de acest lucru, după cum se comportase în ziua aceea.

În zilele următoare, Kate încercă să mai afle și alte amănunte de la Amy, trebuind de fiecare dată să-și înăbușe mânia când aceasta nu era în stare să furnizeze decât o vagă relatare a evenimentelor.

– Ceea ce mă surprinde este că, după un astfel de accident, Leonora a avut curajul să urce într-o mașină, spuse Kate.

– Domnul Traborne îți inspiră încredere, explică Amy.

– Este un tânăr extrem de manierat și trebuie să aibă inimă bună. Nici un avocat n-ar pierde o după-amiază întreagă de lucru cu un client care nici măcar nu-i aduce un profit mare. Sigur, Leonora s-a simțit obligată să vă invite la prânz, dar locul ales mi se pare extrem de extravagant, având în vedere că mereu se plânge că are puțini bani.

Amy nu comentă nimic, deși acum își amintea ca prin vis că, pentru a achita nota, Madame scosese din geantă un teanc de bancnote și o mulțime de monezi din aur, insistând să plătească ea, ca un privilegiu al vârstei ei înaintate.

– Amy, ți-ar face bine să ieși puțin în această după-amiază. Sunt de făcut câteva cumpărături și, cum Susan Derby locuiește chiar deasupra unui magazin, du-i și bluza pe care tocmai am cumpărat-o ca să-i scurteze mânecile.

Amy era încântată să poată petrece o oră în compania lui Susan.

– Ce bine îmi pare că te văd, Amy! Chiar mă întrebam dacă nu cumva doamna Thurston vrea să ne despartă.

– Ce prostie! protestă Amy, deși o auzise pe Kate spunând, când era nervoasă, că prietenia cu Susan e degradantă.

– Și, totuși, mă tem că va trebui să ne despărțim, din cauza depărtării, de data aceasta. Unchiul lui Bill din Cheshire, rămas văduv, i-a propus lui Bill un parteneriat la firma lui de construcții. Pentru aceasta, însă, va trebui să ne mutăm la el. Nu mă încântă perspectiva de a părăsi Londra, dar pentru noi este o ocazie de a ne mări venitul, mai ales acum când aștept un copil...

– Vai, Susan, cred că ești foarte fericită! Îmi pare foarte bine pentru tine și, deși îmi va fi greu fără tine, la fel ca și părinților tăi, părerea mea este să nu eziți nici o clipă.

Chiar atunci sosi și doamna Mellor, mama Susanei, și Amy se lăsă învăluită în acea atmosferă familială idilică: minunea de a aștepta un copil, de a avea un soț bun și părinți care nu suportă gândul de a te ști departe. Dar nici ea n-avea de ce să se plângă: avea un cămin, iar Shane și Ruby îi erau ca niște frați – sau, mai degrabă, așa erau cât au fost mai mici. Pentru prima dată își dădu seama că începuse să însemne mai puțin pentru ei.

*

* *

Era gălăgie la Mulberry Lawn când se întoarse. Kate avea invitați la ceai. Pe când urca scările, Amy se auzi strigată în același timp și de Shane și de Ruby. Ezită puțin, apoi se îndreptă spre camera lui Shane.

– Privește! o îndemnă acesta, dându-se la o parte din dreptul biroului și lăsând să se vadă o mașină mare de scris. Ce spui? Tocmai am cumpărat-o.

– Intenționezi să scrii la mașină cartea?

– În nici un caz! N-am timp să învăț, pe când tu ai. Am cumpărat-o la mâna a doua și este în stare bună de

funcționare. Până când înveți să bați la mașină, tocmai bine voi revizui primele capitole. Va fi de un real ajutor.

– Bine, dar n-am nici cea mai vagă idee despre cum s-o folosesc. Va trebui să fac un curs.

– Nici gând. Cunosc câteva persoane care au învățat singure și acum își dactilografiază propria corespondență. Ai aici un manual cu instrucțiuni și poți bate doar cu unul sau două degete.

– De ce nu faci tu asta dacă e atât de simplu?

– Mă mir că trebuie să-ți explic. Eu sunt scriitor, fac muncă de creație. Acest procedeu mecanic și-ar pune amprenta asupra stilului.

– Îmi va lua mult timp până să ajung să bat repede. Ție îți trebuie o dactilografă profesionistă.

– Nu-mi pot permite. Am cheltuit deja să cumpăr mașina, ca să nu mai vorbesc de inelul pentru Stella...

– Și când crezi că voi avea timp să exersez?

– Dar ai o mulțime de timp la dispoziție, Amy. Nu ieși nicăieri și nici n-ai prieteni. Singura problemă e că Leonora te solicită prea mult. Vei avea mai mult de câștigat scriindu-mi cartea la mașină decât ascultând poveștile ei.

– Mie mi se par interesante poveștile ei și, cum nici tu, nici Ruby nu-i dați prea multă atenție, s-ar simți neglijată.

– Ruby ține mult la ea și-și petrece câte o oră din când în când, ascultând-o.

– Da, dar nu întotdeauna.

– E normal. E tânără, își are viața ei.

– Pe când eu, nu.

– Oricum, continuă Shane ingorând ultima remarcă, bătrâna pleacă luni, așa că scapi puțin de ea.

– Cine spune că vreau să scap de ea?

– Ah, ce prost dispusă ești! M-am gândit că poate te plictisești neavând nimic precis de făcut.

– Nimic precis? Dar am de spălat, de călcat, de curățat argintăria, de făcut cumpărături, de cârpit...

– Ce e cu tine? *Nu vrei* să mă ajuți?

Amy se întoarse, vrând să plece, dar Shane întinse brațul și o prinse de talie.

– De ce aș vrea?

– Cartea aceasta înseamnă ceva și pentru tine.

Pentru o clipă, ar fi vrut să aibă tăria de a nega acest lucru, dar rămase acolo unde se afla, fără să spună nimic. Brațul lui Shane îi înconjură umerii și o apropie de el.

– Ce e cu tine? o întrebă el, devenind brusc conștient de tenul ei palid și fin, de ochii cenușii umbriți de gene lungi, de buzele fragede.

Cedând impusului de moment, se aplecă asupra, acelor buze care, surprinse, răspunseră o clipă sărutului lui.

– Nu trebuia să faci asta, bâigui Amy, trăgându-se de lângă el.

– De ce naiba nu?

Shane se împotrivea cu greu dorinței de a o avea din nou în brațe; niciodată n-o văzuse arătând ca doar cu câteva clipe înainte: vulnerabilă, înduioșătoare, frumoasă.

– Cât timp Madame este plecată, voi încerca să văd dacă mă descurc cu mașina de scris.

– Grozav. Vezi...

Fără să bată la ușă, intră Ruby.

– Amy, te-am chemat.

– Și eu am chemat-o. Am vrut să vadă mașina de scris.

– Amy ar face o mare prostie să accepte să lucreze pentru tine. În plus, zgomotul m-ar deranja grozav.

– Nu știu dacă voi reuși să lucrez, dar promit s-o fac doar când ești plecată.

– Dar tu, ce voiai cu Amy?

– Nu doream decât compania ei. Și să mă asculte declamând rolul Portiei. Nu să mă corecteze, ci doar să mă asculte.

– Asta nu înseamnă că te folosești de ea?

– Numai tu ai putea spune așa ceva. Este un monolog minunat. Sper să fac plăcere celor ce mă ascultă.

– Sigur draga mea, puse Amy capăt schimbului de replici tăioase dintre cei doi frați. Vin chiar acum cu tine.

Ruby mutase mobilele din camera ei astfel încât să sugereze scena și, vizavi, sala pe care și-o imagina plină de spectatori. Începu să declame, iar Amy îi da replica. N-ar fi putut spune, însă, dacă Ruby interpreta bine sau nu, pentru că gândurile ei se învârteau în jurul unui punct fix. Cum a putut Shane s-o sărute așa? Erau ca frate și soră, iar el o iubea pe Stella Beltairs. Și ce-o apucase și pe ea? Pentru o clipă, se lăsase transportată, doar pentru o clipă, pentru că apoi l-a împins imediat. Deși parcă împotriva voinței, l-a împins. I se păruse totuși firesc să se afle acolo iar, de parcă voia s-o țină în continuare. În prezent, era foarte rațională, dar acum nu putea înțelege ce se întâmplase cu ea. Oare și Shane se simțea la fel de încurcat? Nu va ști niciodată, pentru că nu-l va întreba.

Capitolul 4

Locuind în aceeași casă, era greu pentru Amy să-l evite pe Shane. Acesta se comporta față de ea la fel ca înainte, de parcă își șterse din memorie acea scenă ca pe ceva fără nici o importanță pentru el. De altfel, și Amy se convinsese că nici pentru ea nu avusese nici un fel de importanță. Catalogase incidentul ca pe un impuls inexplicabil căruia îi cedezi fără nici un motiv, fiind luat prin surprindere.

Fusese foarte ocupată cu pregătirile pentru vizita lui Madame la Tunbridge Wells și apoi, după plecarea acesteia, cu laborioasa curățenie generală a camerei pline până la refuz cu nenumărate cutii de carton cu fotografii vechi și alte amintiri.

Kate știa de cumpărarea mașinii de scris și era de acord ca Amy să învețe s-o folosească, propunând drept loc de studiu camera lui Madame, cât timp era liberă.

Așadar, Amy, deși obosită după ce muncea toată ziua, se așeza seara în fața mașinii, cu manualul alături, făcând primele încercări.

– Ești foarte rapidă, spuse Shane, venit în control chiar din a doua seară. În cel mult câteva săptămâni, vei putea începe la carte. Am corectat deja primul capitol.

– Și ești mulțumit?

– Așa și așa! E greu de explicat. În minte concep fraze sclipitoare, scene întregi extrem de expresive, dar când le aștern pe hârtie, jumătate din farmec se pierde. Mă gândesc uneori dacă n-ar fi mai bine să-ți dictez, când vei mai face progrese. Oricum, scrisul este pentru mine un refugiu, mai ales că peste două zile Stella pleacă la New York. În dimineața aceasta ne-am văzut ultima oară înainte de plecarea ei. Va sta acolo cel puțin două luni.

– Nu e chiar atât de mult.

– Pentru mine e o veșnicie; am impresia că ea e și mai nefericită decât mine.

Într-adevăr, se întâlnise cu Stella în grădina Kensington și cât timp se plimbaseră, aceasta plânsese fără întrerupere. La despărțire, Shane îi promisese că-i va scrie de câteva ori pe săptămână, iar ea, drept răspuns, îi spusese că ține foarte mult la el și că nu-l va uita niciodată.

– Fetele sunt altfel decât noi, bărbații. Nu cred că suferă mai mult, ci sunt mai sensibile și mai emotive, iar Stellei îi e foarte greu să ascundă în fața părinților ei ceea ce simte pentru mine.

Apoi plecă, lăsând-o pe Amy să învingă, puțin câte puțin, provocarea frazelor în care intrau literele alfabetului.

*
* *

Două zile mai târziu, Amy răci atât de rău, încât lui Kate i se făcu milă de ea și o trimise să stea în pat, imediat după prânz.

– Sper să nu luăm și noi răceala, mai ales Ruby, care e atât de sensbilă. Să stai departe de ea.

Deși o dureau rău gâtul și capul, Amy reuși să adoarmă, dar nu după mult timp, o trezi Ruby.

– Terzește-te, Amy. Trebuie să-ți spun neapărat. Ticăloasa aia de Stella l-a părăsit pe Shane.

– Cum se poate așa ceva? Doar a plecat spre New York și s-au întâlnit acum două zile.

– Taci și ascultă-mă! Vai, Amy, Shane suportă foarte greu vestea și sunt singură – mama e într-o vizită. Shane a scos câinii la plimbare și, pe drum, a cumpărat ziarul de seară. Pe prima pagină era anunțul logodnei

Stellei cu sir Bede Mendip și fotografia lor chiar înainte de îmbarcarea ei. El este un personaj marcant – foarte bogat și chiar unul din prietenii regelui. E mult mai în vârstă decât Stella și văduv, dar reprezintă o partidă grozavă. Va pleca și el peste câtva timp la New York unde se vor căsători și vor petrece luna de miere. Le-a fost luat un interviu și Stella a spus cât de fericită este și a arătat inelul de logodnă cu diamante uriașe.

– Poate că biata fată a fost forțată să facă așa.

– Cum poți să-i găsești scuze? Nimeni n-a forțat-o să-l amăgească pe Shane.

– Dar îl iubea!

– Ce mod minunat de a i-o demonstra!

– Îngrozitor. Și Shane unde e acum?

– A ieșit. Nu l-am putut împiedica. A venit la mine în cameră, a aruncat ziarul, a spus că pleacă și nu știe la ce oră se întoarce. Când mi-am dat seama despre ce e vorba, am alergat după el, dar nu l-am putut ajunge din urmă.

– Îmi pare atât de rău, draga mea, deși poate că, până la urmă, e mai bine.

– Numai că momentul acela e o perspectivă foarte îndepărtată. Deocamdată, e disperat. Cât o urăsc pe această ticăloasă! Nu numai că i-a frânt inima lui Shane, dar l-a și mințit. La câteva minute după ce

Shane a plecat, a venit un curier cu un pachețel. Presupun că este inelul returnat. Nici nu îndrăznesc să i-l dau.

– Ar fi mai bine să-l duci în camera lui.

– Cred că ai dreptate. N-o pot înțelege. Dacă aș iubi un bărbat, nimeni nu m-ar putea face să renunț la el.

– Numai că Stella n-are o fire puternică.

– Totuși, cum a putut fi atât de crudă? Shane n-ar fi suferit atât dacă ar fi fost cinstită cu el.

– Dacă i-ar fi fost ei mult mai greu. Gândește-te la toate reproșurile ce ar fi urmat... Mă voi da jos din pat. Mă simt mai bine și nu vă pot lăsa așa în situația asta. Încearcă să nu-ți mai faci griji pentru Shane. O plimbare lungă îi va face mai bine decât orice altceva. N-are rost să vorbești urât despre Stella în fața lui Shane; mai bine să-i găsești o scuză în faptul că e atât de tânără și dominată de familie. Cu timpul, Shane se va vindeca.

– De unde știi? Nu s-ar spune că ai experiență în acest domeniu.

– Nu, dar am citit mult.

– De fapt, eram cu toții mult mai fericiți înainte ca Shane să se îndrăgostească. Oare așa e întotdeauna? Dragostea strică totul?

*

* *

Auzind vestea, Kate mărturisi că nu era foarte surprinsă.

– Acea logodnă secretă n-avea nici un viitor. Bietul băiat va fi foarte nefericit câtva timp și va trebui să facem totul pentru a-l ajuta. Dacă aș putea să-i ofer o vacanță în străinătate... trei sau patru luni la Paris ar face pur și simplu minuni.

Numai dacă, se gândi ea în continuare, Leonora ar ține mai mult la el. Meschină cum era, nu-i păsase niciodată prea mult de Shane și de Ruby deși amândoi aveau un fel fermecător de-a fi. Nu era plăcut să tot împrumute bani de la ea.

După cină, văzând că Amy are obrajii îmbujorați de temperatură și pleoapele grele, Kate o tirmise să se culce, oferindu-se să rămână ea să-l aștepte pe Shane, deoarece Ruby avea bilete la un specatcol și trebuia să plece.

Amy fusese recunoscătoare să poată merge în camera ei și aproape imediat se prăbuși într-un somn adânc. Nu-l auzi pe Shane intrând.

Ploua de câtva timp. Shane se întorsese acasă cu hainele ude și cu o sticlă de whisky pe care o cumpărase. Refuzase să mănânce. Kate se abținuse de a-i face vreo observație, gândindu-se că nu e momentul potrivit și nu comentase nimic când Shane își luase sticla și urcase în camera lui. Se întorsese și Ruby și, liniștită pentru că fratele ei era acasă, adormi

în curând. Pentru Kate, însă, nu era atât de ușor să adoarmă. Era foarte sensibilă la atmosfera din cadrul familiei, iar aceasta se schimbase mult în ultimele săptămâni: Shane, obsedat de dragostea lui pentru Stella devenise destul de dificil, Leonora făcea prea mare caz de Amy, iar pe Ruby n-o interesa nimic decât cariera ei de actriță. Acum, bietul ei Shane va fi trist din cauza acelei fete care oricum n-ar fi fost o soție bună pentru el și mai era și Amy, cu răceala ei, care înrăutățea situația. Trecu astfel destul timp până când Kate să poată adormi.

*
* *

Amy se trezi și auzi ceasul bătând ora trei dimineața. Se simțea puțin mai bine, dar o chinuia setea. Se dădu cu greu jos din pat și coborî în bucătărie unde își făcu un ceai. Apoi, umplu o carafă cu apă și porni spre camera ei. Era amețită și pașii îi erau nesiguri. Pe treapta de sus se împiedică și căzu, încă ținând strâns carafa în mână. Deși zgomotul căzăturii fusese amortizat de covor, Shane deschise imediat ușa.

– Scuză-mă. Te-am trezit? întrebă ea în șoaptă, ridicându-se cu greu.

– Nu dormeam. Ce naiba faci?

– Mi-am făcut un ceai. Sunt răcită.

– Se vede. Îți dau eu ceva mult mai bun decât ceaiul, spuse Shane, trăgând-o în camera lui și convingând-o să se așeze în fotoliul de lângă birou, după care întinse spre ea sticla.

– Nu vreau să beau.

– Ba da, ai să bei. Este cel mai bun lucru din lume împotriva răcelii și, în plus, nu-mi place să beau singur.

Amy făcea eforturi disperate de a gândi clar; era amețită, avea când frisoane, când îi era prea cald.

– Îmi pare rău, dar va trebui să te descurci cu ăsta, spuse Shane, dându-i paharul în care își ținea periuța de dinți. E mai plăcut în doi. Mă bucur că ești aici.

După care, bău dintr-o înghițitură conținutul paharului său. Amy îl privi surprinsă, neștiind cum ar putea să-l oprească. Profitând de un moment de neatenție din partea lui, răsturnă paharul ei într-un borcan pentru tutun pe care-l descoperi, din fericire, pe birou.

– Mă simt deja foarte bine, spuse ea.

– Splendid! Ți-am zis doar. Păcat că n-am cumpărat două sticle, comentă el, umplându-i din nou paharul.

Amy se ridică și, din greșală, răsturnă sticla care se sparse de marginea biroului. Whiskyul rămas fu absorbit imediat de covor.

– Ai făcut-o intenționat! strigă Shane îngrozit de ireversibilitatea situației și de a fi privat de băutură într-un moment în care avea atât de multă nevoie de aceasta.

Amy ar fi vrut să nege, dar începuse să tremure, era foarte agitată și gâtul o durea atât de tare, încât nu putu scoate nici un sunet. Îl privi cu ochi rugători, iar starea lui de spirit se schimbă brusc.

– N-are importanță dacă ai făcut-o intenționat. Prefer să te am pe tine decât whiskyul... ești exact fata pe care o vreau... bună, blândă și iubitoare. Mă iubești, Amy, nu-i așa?

– Vă iubesc pe toți.

– Nu, nu așa, șuieră el, cu limba împleticindu-i-se din cauza băuturii. Numai așa mă poți vindeca... de ea.

Se apropie de ea, iar ea s-ar fi prăbușit dacă nu s-ar fi sprijinit de marginea biroului, atât de ametită era.

– Remediul pentru o dragoste pierdută, reuși el cu greu să articuleze, este o nouă dragoste, noi doi, frumoasa mea Amy...

O prinse strâns, zădărnicindu-i orice efort de a-l îndepărta.

– Shane, e târziu. Nu ești lucid și mie mi-e foarte rău. Discutăm mâine.

– Cine vrea să discute? Nu vreau decât să fac dragoste cu tine... Îți voi da inelul ei... nu știu unde l-am pus... îl găsesc eu mai târziu... acum hai în pat...

Se prăbuși pe pat, trăgând-o și pe Amy. Conștientă că n-avea decât cămașa de noapte pe sub halat, Amy începu să se zbată din răsputeri.

– Lasă-mă să plec! țipă ea.

– Aș fi un prost să te las.

– Vrei să strig și s-o trezesc pe Kate?

– Sigur că nu vreau, dar nici tu nu vrei asta...

Nu mai era necesar să strige, pentru că, trezită din somnul ei ușor, scandalizată și dezgustată de scenă, Kate era deja acolo.

– Amy! Shane!

Șocul a fost suficient de mare pentru a-l trezi pe moment. Îi dădu drumul lui Amy care căzu, jumătate pe pat, jumătate pe podea, în timp ce el încerca să se ridice și să stea drept.

Trezită de zgomotele neobișnuite care veneau din camera lui Shane, Kate intră crezând că acesta e pradă vreunui coșmar. În întuneric, distinsese siluetele celor doi pe pat, fără însă să-i fie clar dacă Amy încerca să se elibereze, sau era în culmea voluptății. Cea de-a doua ipoteză părea mai plauzibilă, căci altfel ce căuta acolo, în cămașă de noapte, în camera care duhnea a whisky. Înregistrase dintr-o privire totul: cămașa de noapte sfâșiată, paharele goale, sticla goală căzută pe podea.

– Totul e în regulă, încercă Shane s-o asigure, abia putând vorbi. Am băut puțin... și încercam să ne ridicăm moralul unul altuia...

Cu un efort eroic, Kate se abținu.

– Lasă-ne, acum. Discutăm mai târziu, se adresă ea calm lui Amy.

Apoi, purtându-se cu Shane de parcă ar fi fost un copil, îl convinse să se culce, apoi aerisi camera și luă paharele, sticla și covorașul îmbibat de alcool, pentru ca dimineața, la venirea servitorilor să nu mai existe nici o urmă din ceea ce se petrecuse acolo. Deși n-avea nici o intenție de a discuta cu Amy la ora aceea, intră totuși în camera acesteia, văzând lumina.

– Culcă-te imediat, îi spuse ea rece. Dacă ai vreo scuză, vom discuta mâine; deși, mă îndoiesc că poate exista vreo scuză pentru o astfel de comportare dezgustătoare.

– Nu înțelegi...

– Ba da, și încă foarte bine. Și, deși sunt oripilată, e o naivitate din partea mea să mă mir de imoralitatea ta. Cu așa o mamă, nu puteai fi altfel.

– Ce vrei să spui?

– Exact ceea ce spun.

– Bine, dar cine a fost mama?

– Nu e momentul să pui întrebări, iar eu să răspund. Culcă-te.

– Trebuie să-mi spui. Insist.

– Insiști! Tu!

– Da, deși n-am făcut-o niciodată până acum. E dreptul meu.

– Nu cred că ai vreun drept. Totuși, ca să evităm o scenă la această oră, îți voi spune. Mama ta a fost verișoara mea de gradul al doilea, Freda Donne. Părinții mei au crescut-o de milă, așa cum te-am crescut și eu pe tine, dar nu le-a adus decât durere, dezamăgire și griji. Părinții ei au murit înecați, surprinși de o furtună într-o barcă. Părinții mei au adoptat-o pe Freda, dar aceasta s-a dovedit a fi o rebelă și, când era foarte tânără, a fugit cu un actor oarecare. Cum acesta era căsătorit, a părăsit-o nu după mult timp. Freda a murit la puțin timp după ce te-ai născut. Îi scrisese tatălui meu, implorându-l să aibă grijă de tine, dar asta li s-a părut părinților mei prea mult. Te-au dat unor părinți adoptivi și apoi ai fost trimisă la orfelinat. Am auzit ce ți s-a întâmplat și soțului meu, care era bunătatea întruchipată, i s-a făcut milă. Te-am luat de la orfelinat și te-am tratat ca pe propria noastră fiică.

– Nu chiar. De fapt, nu cred că o rudă săracă poate fi privită la fel ca propriul copil. Nu sunt nerecunoscătoare, dar...

– Ba ești foarte nerecunoscătoare și rea. Este șocant modul în care mă răsplătești. Recunosc că bietul meu băiat era ametit, dar nu știa ce face. Ți-ai dat seama de aceasta și te-ai folosit de ocazie pentru a-l seduce.

– Nu e adevărat! Am coborât în bucătărie să-mi fac un ceai și când m-am întors, m-am împiedicat și am căzut. Shane m-a auzit și a ieșit din cameră. Categoric că nu știa ce face, dar a încercat să mă îmbete și pe mine. N-am băut nimic și am răsturnat sticla cu whisky; atunci m-a prins. Nu m-am putut elibera și m-a târât în pat. Tocmai amenințasem să țip după ajutor când ai intrat.

– Asta este varianta ta.

– Nu crezi, nu-i așa?

– Ar fi o prostie din partea mea să cred. Nu sunt oarbă; mi-am dat seama că-ți place de Shane și te pricepi să unelțești. Doar ai făcut tot posibilul să mă îndepărtezi de Leonora. Nu te mai suport.

– Nu ne mai suportăm. Nu-ți face griji. Voi pleca imediat.

– Și unde te vei duce?

– La Susan Derby. Voi putea sta la ea până voi găsi o locuință. Voi începe să-mi fac bagajul chiar acum și voi pleca imediat ce se luminează.

Kate găsi propunerea foarte convenabilă: astfel, va putea spune, fără să mintă, că nu ea a dat-o afară; Shane va fi scutit de o situație penibilă, Ruby va face puțin caz, dar îi va trece, cât despre Leonora, nu-i strica să i se dea mai puțină atenție.

– Ai bani?

– Da, într-un cont la poștă.

Kate nu întrebă câți, nici Amy nu intenționa să-i spună că era vorba de mai puțin de zece lire.

– Foarte bine. N-am fost niciodată de acord cu această prietenie, dar Susan Derby este o persoană respectabilă, deși doar o servitoare. Dar diferențele de clasă nu înseamnă nimic pentru tine.

– Nu în sensul în care au importanță pentru tine.

– Nu mă miră. Mama ta era de familie bună, dar tatăl tău era de condiție joasă. Mai degrabă un saltimbanc decât un actor. După câte am auzit, arăta foarte bine, de aceea a și reușit să zăpăcească o fată naivă, dar nimic mai mult. Se pare că, dacă nu i-ai moștenit înfățișarea, i-ai moștenit firea. Kate tăcu. Era ceva în figura lui Amy ce o înspăimânta. Nu mai era o fată rănită care încerca să se apere și să se scuze, ci o femeie pe chipul căreia se vedea că nu e dispusă să ierte nimic.

– Nu mai spune nimic.

– Nici n-ar mai fi altceva de spus, se prefăcu Kate indiferentă. Ești destul de mare ca să-ți porți singură de grijă și, dacă ești hotărâtă să părăsești casa într-un mod atât de melodramatic, nu te pot împiedica.

Kate plecă, abținându-se de a o preveni, cum era obișnuită s-o facă în cazul servitorilor pe care-i concedia, să nu ia nimic din ceea ce nu-i aparține.

Abia ținându-se pe picioare, Amy își făcu bagajul, părăsi casa și reuși să ajungă până la autobuz. Susan se trezea devreme, pentru că soțul ei pleca la lucru în zori, dar avea să fie șocată de apariția ei. Pentru Amy, viața se scursese placid, monoton, pentru ca, în decurs de câteva ore, să se petreacă o astfel de răsturnare de situație. Toată afecțiunea ei pentru Kate dispăruse. În minte i se imprimase, parcă înfierat, un gând puternic ce se cerea rostit cu voce tare:

„O urăsc! Dacă vreodată voi putea s-o rănesc, așa cum m-a rănit ea pe mine, dacă voi putea s-o umilesc și s-o fac să sufere, o voi face fără ezitare!”

Capitolul 5

– Nu pot să vă mai las să mă serviți așa. Nu se poate să mai rămân aici, spuse Amy când doamna Mellor, mama lui Susan, îi aduse tava cu mâncare la pat.

– Nu mai vorbi prostii! Nu pleci nicăieri și nici nu te ridici din pat până când doctorul Slater nu dă avizul. Îmi face plăcere să am grijă de tine și, de altfel, te invitasem de când ne-am întâlnit la Susan.

– Este într-adevăr foarte amabil din partea dumneavoastră, dar acum, că sunt bolnavă, nu vreau să vă fiu o povară. Nu mi-am dat seama că Susan se mută atât de repede...

– Era firesc să te iau la mine. Din câte am auzit, era și timpul să aibă cineva grijă de tine. Nu știu cum au putut acei oameni să te lase să pleci în starea aceea.

– Nu m-au putut împiedica și nici eu nu mi-am dat seama că sunt atât de bolnavă. Mă gândeam să stau la Susan câteva zile până mă angajez undeva ca menajeră.

– Sunt sigură că vei găsi ușor de lucru, pricepută cum ești, dar deocamdată ai nevoie de odihnă și nouă ne face plăcere să te avem ca oaspete.

– Nu cred că mi-a mai spus cineva vreodată așa ceva... E adevărat, Madame se purta foarte frumos cu mine câteodată, dar și eu aveam grijă de ea. Ah, Doamne, trebuie să se fi întors acasă și sunt convinsă că ar vrea să știe unde sunt.

– Apropo, a fost un mesager, cel puțin așa cred.

– Un mesager? Să fi fost Shane?

– S-a întâmplat alaltăieri, când Susan a plecat spre Cheshire și noi ne-am dus s-o conducem. Acest domn a venit chiar înainte ca Susan să plece. Nu-l cunoștea. Era un domn foarte plăcut și manierat. I-am spus că ești bolnavă și eu am grijă de tine. Părea foarte îngrijorat. I-am dat adresa de aici. A spus că-l cheamă Traborne.

– Christopher Traborne! exclamă Amy surprinsă, apoi nu i se mai păru ciudat, gândindu-se că poate Madame îl rugase să se intereseze de ea.

Îi spuse doamnei Mellor că acel domn era avocatul lui Madam Jeneve, apoi, deși îngrozită la gândul că și

aceasta o va judeca greșit, se simți datoare să-i povestească incidentul care o determinase să plece. Răsuflă însă ușurată când doamna Mellor se arătă indignată de atitudinea lui Kate.

Când doamna Mellor consideră că Amy se simte destul de bine, îi dădu plicul cu scrisoarea prin care domnul Traborne își anunța vizita, așa cum promisese.

Pe măsură ce citea scrisoarea, Amy se trase la față. Palidă, cu ochii plini de lacrimi și buzele tremurânde, reuși să spună în cele din urmă.

– Madame Jeneve a murit!

– Doamna la care țineai atât de mult? Oh, draga mea...

Doamna Mellor o luă pe Amy la pieptul ei.

– S-a întâmplat pe neașteptate, spuse Amy printre lacrimi. A făcut un infarct în timp ce era la Tunbridge Wells, la o prietenă. A murit chiar în ziua în care am plecat de la Mulberry Lawn. Înmormântarea a fost acum o săptămână. Domnul Traborne m-a căutat pentru că se pare că Madame m-a menționat și pe mine în testament. Nu poate fi vorba despre o sumă mare, dar acest domn este foarte amabil și știe că sufăr mult din cauza morții ei.

– Discută cu el, draga mea. Și, o moștenire e o moștenire, oricât de mică. Trebuie să fie vorba despre vreo bijuterie sau altceva la care ținea.

– Mi-a dat deja lanțul cu medalion. Mă gândeam cu tristețe că va trebui să-l vând.

– În nici un caz. Găsește-ți de lucru dacă poți, dar aici vei fi întotdeauna bine venită. Ar fi cu atât mai bine dacă ai putea veni acasă în fiecare seară și ai avea liber duminica.

– Sunteți prea bună cu mine. Nu voi putea niciodată să vă răsplătesc.

*

* *

Două zile mai târziu, Amy discuta cu Christopher Traborne în salonul familiei Mellor. Amy, încă slăbită, nu-și putea ascunde emoția în timp ce Christopher îi relata mai amănunțit circumstanțele morții lui Madame.

– N-a suferit deloc, a murit în somn. Doamna Thurston a fost anunțată printr-o telegramă și a venit împreună cu fiul ei la Tunbridge Wells. A fost necesară o autopsie care să confirme cauza morții. Firma mea a fost anunțată și am participat la funeralii. După aceea, m-am dus la Mulberry Lawn, dar am fost informat că nu mai locuiești acolo.

– Nu... am venit aici... Am fost bolnavă, altfel i-aș fi scris lui Madame să-i spun... dar... așa e... murise

deja... Firește, Madame a vrut să lase moștenire lucrurile ei personale și voi prețui orice lucru neînsemnat pe care mi l-a lăsat. Sunt foarte mișcată de faptul că nu m-a uitat. Din câte știu, avea puține lucruri, deși verișoara Kate a făcut aluzie, când i-am arătat lanțul cu medalion pe care Madame tocmai mi-l dăruise, la posibilitatea existenței mai multor bijuterii pe care le ține încuiate.

– Nu se înșela. După moartea lui Madame, doamna Thurston a intrat în posesia cheilor acesteia și a descoperit colecția care, presupunea ea, îi aparținea de acum.

– O colecție?

– Și încă una foarte mare, cu câteva piese de valoare remarcabilă.

– Niciodată nu le-a arătat... niciodată nu purta bijuterii... în afară de câteva.

– A lăsat toate bijuteriile domnișoarei Ruby Thurston, nu mamei acesteia.

– Nu cred că verișoara Kate s-a supărat sau că a fost prea surprinsă, pentru că Madame o prefera pe Ruby: e o fată foarte atrăgătoare și bună.

– Și mie mi-a făcut aceeași impresie când am cunoscut-o și sunt sigur că ar fi luat legătura cu tine. Acum, însă, a trecut și ea de partea mamei ei. Dar, ar fi mai bine să-ți spun pe scurt despre ce e vorba în testament, după care-l poți citi tu însăți.

– Prefer să aud de la dumneavoastră... adică... numai dacă mă interesează.

– Cu siguranță că te interesează, în calitate de principal beneficiar. Într-un testament, sunt menționate mai întâi moștenirile de importanță mai mică. Domnul Shane Turston a primit o sută de lire, iar sora lui, bijuteriile. Alte obiecte cu valoare sentimentală au fost lăsate doamnei Marvel, prietena de la Tunbridge Wells și doamnei Thurston. Se menționează, de asemenea, că datoriile doamnei Thurston – sumele substanțiale pe care aceasta le lua cu împrumut – se anulează. În cele din urmă, restul moștenirii îți aparține.

– Mie! Ochii lui Amy se umplură de lacrimi. Ce înduioșător. Am ținut sincer la ea.

– Și ea la tine, domnișoară Donne, de aceea a și dorit să-ți asigure viitorul. Madame Jeneve nu era deloc săracă.

– Dar credeam că trăiește dintr-o rentă.

– Așa a vrut să lase impresia familiei Thurston – știa ea foarte bine de ce. Madame era o femeie de afaceri foarte abilă. A făcut investiții sigure și profitabile, mărind foarte mult averea lăsată de soțul ei. Renta constituia doar o mică parte. Domnul Jeneve era foarte prosper și a lăsat totul moștenire soției sale.

– Bine, dar nu era decât patiser, spuse Amy cu ochii mari de mirare. În familie se considera că făcuse o căsătorie sub nivelul ei.

– Poate că, pe scară socială, lucrurile erau într-adevăr așa. Dar domnul Jeneve era proprietarul a peste o duzină de magazine. Avea ca partener pe fratele lui, căruia Madame Jeneve i-a vândut partea ei de afacere. Inițial, intenționase să-și lase averea rudelor ei prin alianță din Franța, dar în ziua în care ați venit împreună la mine la birou, s-a răzgândit și am redactat un nou testament, care i-a fost trimis ulterior pentru a-l semna. Așadar, poți fi sigură că n-a fost vorba de un impuls de moment. Mi-a spus că te avea de mult timp în vedere.

– Îmi pare rău că n-am știut că ținea cu adevărat la mine.

– Te-ar fi făcut mai fericită?

– Categoric. Ne simțeam bine una în compania celeilalte și îmi dădeam seama că mă place, dar nu mi-am imaginat că se gândește la viitorul meu. Din ceea ce spuneți, trebuie să fie vorba de mulți bani.

– Aproape patruzeci de mii de lire după deducera taxelor.

– Nu se poate!... Verișoara Kate nu va crede niciodată că n-am știut nimic.

– Din câte mi-am dat seama, doamna Thurston e o femeie foarte nerațională.

– Probabil!

– I-am spus foarte clar că n-ai privat-o de absolut nimic. Prin testamentul anulat, averea ar fi revenit cumnatului lui Madame.

– Nu știu ce să spun sau ce să fac. Oricine în locul meu ar avea aceeași senzație de irealitate.

– În general, oamenii în această situație se obișnuiesc repede.

– Nu cred că va fi și cazul meu... Verișoara Kate v-a dat, probabil, cealaltă adresă, dar știe că nu mai locuiesc acolo?

– În nici un caz nu va afla de la mine. Eu n-am dreptul să dau o astfel de informație decât cu acordul clientului.

– Nu v-au întrebat?

– Nu.

– Îmi imaginez ce gândesc despre mine: că am urzit acest plan, că am câștigat încrederea lui Madame, descoperind că e bogată, apoi am influențat-o în hotărârea luată... Dar jur că n-am avut nici cea mai vagă idee. Singurătatea ne-a legat. Nu e nevoie ca doi oameni să facă parte din aceeași generație pentru a se simți apropiați.

– Într-adevăr. Madame Jeneve era o doamnă foarte simpatică. Întotdeauna îmi făcea plăcere să discut cu ea. Când am luat masa împreună atunci, a fost minunat, nu-i așa?

– Da...

– Poate că, în curând, îmi vei face plăcerea de a repeta experiența.

– Mulțumesc. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Să spunem, peste o săptămână, dacă te simți bine. Durează câteva luni până când testamentul este omologat, dar dacă ai nevoie de bani, firma mea îți va putea da în avans orice sumă rezonabilă. Și... sigur, nu e treaba mea, dar dacă-mi permiți să-ți dau un sfat, nu încerca să clarifici situația cu familia Thurston... cel puțin până când doamna Thurston se calmează și atunci, poate că va veni chiar ea.

– Sper că nu. A spus niște lucruri de neiertat. Nu vreau să-i mai văd pe nici unul din ei...

– Cel puțin, aici ești în mâini sigure...

*

* *

Abia seara târziu Amy se mai liniști și începu să gândească rațional.

– Trebuie să lași lucrurile să-și urmeze cursul. Este un lucru minunat pentru tine, dar ai și multă responsabilitate în același timp, îi spuse doamna Mellor.

Responsabilitatea era, într-adevăr, mare. Simțea recunoștință, durere, dar și furia de a fi fost jignită. Teoria ei era că invidia și înverșunarea nu aduceau nimic bun, deci n-avea de gând să se lase pradă acestor porniri. Viața este făcută din lumini și umbre. Cel puțin, nu mai avea naivitatea de a-i idealiza pe Thurstoni. Ceea ce o durea cel mai mult era conștientizarea faptului că ei n-o iubiseră niciodată, altminteri Kate nu i-ar fi făcut atât de brutal dezvăluirea despre părinții ei, iar Shane, care trebuie să-și fi aminti ceva din cele întâmplate, i-ar fi luat apărarea în fața lui Kate și ar fi căutat-o.

Fusese îndrăgostită de Shane; e ciudat cum recunoașterea acestui fapt îi adusese un sentiment de împăcare. De ce s-ar simți rușinată? Era o dragoste care crescuse cu ea, făcea parte din ființa ei. Sigur că el n-o iubea. O dorise pe Stella – pe nimeni altcineva. Acum își dădea seama că existaseră unele indicii ale unei oarecare atracții pentru ea – înainte de acel incident. Îl iubise, dar nu se așteptase la nimic. Nu prevăzuse despărțirea de Stella și nu-i dorise decât fericirea.

„Oricum, nu mai contează ce-și închipuie despre mine”, se gândi Amy. „Îi voi uita. Voi călători, voi întâlni alți oameni. Voi învăța, mă voi schimba, nu mă voi căsători cu primul vânător de zestre. De fapt, nici nu trebuie să se știe că am o mulțime de bani.

N-avea nici un plan concret, dar își dădea seama că are multe de învățat. Își aminti că întotdeauna Kate se plângea că, din cauza morții soțului ei, Ruby nu putuse urma cursurile unei școli de perfecționare pentru tinerele aristocrate. Își aminti, de asemenea, că școala era la Paris, la Versailles și că aparținea unei englezoaice aristocrate, Helena Willows.

În mintea lui Amy începea să se formeze un plan.

Capitolul 6

Poștașul adusese un teanc de scrisori la Mulberry Lawn, dar Kate nu manifesta nici o intenție de a face vreo mișcare, cu atât mai puțin de a ridica acea corespondență care nu putea însemna altceva decât noi facturi de plată, care aveau să se adauge celor neachitate încă. Factura cea mai urgentă fusese plătită de Ruby cu câteva săptămâni înainte, specificând foarte clar că nu mai are cum să repete acel gest mult timp. Shane nu știa nimic despre aceste probleme. Plătea săptămânal o sumă puțin mai mică decât cea pe care o dăduse Madame Jeneve și-și închipuia că este suficient pentru a acoperi toate cheltuielile casei.

Ce vină avea ea, Kate? Cei doi chiriași pe care-i acceptase, fugiseră într-o noapte, după luni de neplată a chiriei. Investițiile făcute nu mai produceau

dividende. Vânduse titlurile de valoare lăsate de soțul ei, pentru a reinvesti banii, dar, în decurs de un an, descoperise că fusese escrocată și că persoanele răspunzătoare dispăruseră fără urmă. Următorul pas fusese ipotecarea casei. Aflați în imposibilitate de a achita ratele, chiar și după ce Ruby vânduse toate bijuteriile moștenite de la Madame, singura soluție era să vândă casa. Kate se încăpățâna încă să spere că nu vor primi oferte deoarece se simțea foarte atașată de locuința sa.

În cele din urmă, Kate luă totuși corespondența. Erau patru scrisori. Trei erau note de plată, la care nici măcar nu se uită; una dintre ele era pentru Shane de la agentul său literar care nu-i dădea niciodată vești bune. Cu optsprezece luni în urmă, fuseseră toți trei entziasmați de cronicile favorabile la romanul lui, ca în curând să-și dea seama că acestea nu garantau deloc transformarea acestuia într-un best-seller. Oftă adânc și luă ce-a de-a patra scrisoare care-i era adresată ei: era un plic gros, cu hârtie de bună calitate, cu un scris clar, bine format, vag familiar. Îl deschise și rămase privind uimită semnătura: Amy Donne.

– Ticăloasa!

Primul impuls fu să rupă scrisoarea, necitită. Hotărâse deja că toate necazurile îi fuseseră provocate de acea uneltitoare căreia îi fusese prietenă și o a doua

mamă. Sperase să nu mai audă niciodată de ea, dar curiozitatea învinse și începu să citească. Îi scria dintr-un hotel din Londra – un hotel scump, situat într-un cartier luxos.

Kate își dădu seama că trecuseră trei ani de la plecarea lui Amy. Acesta fusese începutul unei lungi serii de nenorociri.

*
* *

Tot cu trei ani în urmă, Amy stătea, cu mâinile încleștate pentru a nu lăsa să i se observe emoția, în biroul distinsei Helena Willows. Era o încăpere elegant mobilată, deși cu un aer auster.

– Îmi face impresia, spuse Helena Willows, că v-ați înșelat asupra tipului de instituție pe care o doriți. Spuneți că nu aveți o instruire temeinică. Pe noi nu ne interesează să formăm acele calități fermecătoare care să constituie ABC-ul comportamentului în înalta societate, deși acestea au și ele valoarea lor. Mi-ați scris o scrisoare neobișnuit de sinceră pe care am apreciat-o, altminteri v-aș fi spus de la bun început că nu e cazul să ne irosim timpul.

– Probabil v-ați gândit că există totuși o șansă.

– Poate că da, fie numai pentru simplul fapt că scrisoarea dumneavoastră e inteligentă și ați spus că vă

permiteți să plătiți taxele care sunt deosebit de mari. Am prealuat această școală acum cincisprezece ani, de la directoarea sub a cărei îndrumare lucrasem timp de șase ani. Doamna respectivă era o pioneră în materie: deplângea existența lipsită de orice țel a atâtor tinere care moșteneau averi sau ai căror părinți le pregăteau o viață de lux. Scopul era ca aceste fete să fie instruite pentru a putea avea propria lor carieră, nu pentru a juca un simplu rol decorativ în lumea mondenă. Acesta este în continuare scopul nostru. Ideea este încă întâmpinată cu reticență, deși există totuși suficient de mulți părinți și fiice dorind de la viață ceva mai mult decât succesul pe plan social prin căsătorie sau avere. Multe din elevele noastre s-au căsătorit și au întemeiat o familie, dar cu siguranță că ar fi reușit în viață și altfel. Uite, de exemplu exploratoarea Miranda Kreeze, sau Verity Gest care a făcut o carieră strălucită ca grădinar peisagist. Programa este limitată. Există cursuri de limbi străine, canto, bune maniere, dar cele interesate și de alte materii primesc îndrumarea corespunzătoare. Cred că acum înțelegeți.

– Da, și este exact ceea ce doresc. Vreau să învăț, dar n-am avut niciodată ocazia.

– Ce doriți să învățați în mod special?

– Limbi străine. Franceza, spaniola, germana. Vreau să pot citi în aceste limbi – nu mă interesează

atât de mult accentul. Doresc, de asemenea, noțiuni de cultură generală și să am capacitatea de a aprecia... e greu de explicat, dar simt că e necesar, cel puțin pentru mine, să mi se arate frumosul în artă, iar apoi să fiu lăsată să descopăr de ce acesta este considerat ca atare. Apoi – istoria; mă pasionează, dar am citit foarte puțin în acest domeniu de când am terminat școala. Și, mai presus de orice, aș dori să învăț noțiuni de secretariat.

Helena Willows o asculta cu atenție și cu un interes crescând, deoarece recunoștea la Amy o voință puternică și o înclinație fanatică spre studiu.

– Intenționați să ocupați un post de secretară? Mi se pare ciudat pentru o tânără care a moștenit o avere și, în plus, o instituție mult mai puțin pretențioasă decât aceasta v-ar putea asigura o astfel de pregătire.

– Știu, dar nu doresc numai atât. Și apoi... am un motiv anume. Trebuie să dobândesc bun-gust și discernământ și, deși sunt bogată, voi munci totuși... din plăcere.

– Da, recunosc că aceasta este o rațiune de a exista.

– M-am gândit că poate voi găsi un post în domeniul editorial. Când am citit materialul dumneavoastră de prezentare, am văzut că se făcea aluzie la faptul că puteți ajuta studentele să-și găsească de lucru, cu condiția ca acestea să fie merituoase.

– Ne străduim.

– Și eu promit să nu vă dezamăgesc dacă mă acceptați.

Helena ezită puțin. Auzise deja ceva despre povestea lui Amy, însă nu-și amintea nimic despre verișoara acesteia despre care Amy îi spusese că i-a fost prietenă la școală. Ceea ce era important, era că fata era inteligentă, serioasă și reprezenta o provocare, pentru că era mai în vârstă decât majoritatea elevelor de acolo și, spre deosebire de acestea, fusese supusă unui regim de privațiuni. Avea nevoie de ajutor și Helena hotărâse să i-l dea.

– Nu mai sunteți copil, dar dacă deveniți elevă aici, veți fi tratată ca un copil. N-avem multe reguli, doar în legătură cu orele fixe de masă, trezire și culcare. Nu se prea admit vizitatori. Vacanțele au durata normală. În timpul vacanțelor mai scurte, unele fete preferă să rămână aici. De asemenea, se pot aranja vizite în străinătate în scopuri culturale.

– Pentru mine, ar fi minunat. N-am un cămin, am puțini prieteni și nici o rudă.

– Mai este și problema îmbrăcămintii. N-avem o uniformă, dar în timpul orelor de curs trebuie purtate sarafane negre de in. Garderoba este supravegheată și chiar hainele noi nu se pot cumpăra decât sub supraveghere – indiferent cât de scumpe, acestea trebuie să fie simple.

Amy se îmbujoră când Helena aruncă o privire spre haina ei din catifea, cu garnitură din blană și la pălăria cu pană.

– Până nu demult, explică ea, dându-și seama că era ceva în neregulă, am purtat hainele care nu i se mai potriveau, sau nu-i mai plăceau verișoarei mele. Așadar, pentru mine a fost o experiență nouă să pot cumpăra ce doresc pentru a arăta bine.

– Reacția este firească, spuse Helena, zâmbind înțelegătoare. În curând, vei arăta bine în cu totul alt fel.

*
* *

Ruby coborî dintr-un automobil modern, spunând șoferului să vină s-o ia după câteva ore. Avea apartamentul ei în Londra, iar la Mulberry Lawn nu venea decât la sfârșit de săptămână.

– M-a surprins telefonul de la Shane. Nu mi-a explicat despre ce e vorba; a spus doar că e urgent necesar un consiliu de familie. Bine că n-am avut matineu. Unde e el?

– Vine în câteva minute. Elevii pleacă la trei și jumătate, dar munca lui nu se oprește aici, bietul băiat – o capacitate atât de mare și să fie nevoit să facă o muncă atât de ingrată, sub nivelul lui.

Ruby ridică din umeri. Se plictisise deja de compătimirile mamei lor. După ce romanul lui fusese acceptat și publicat, se dovedise a fi un eșec comercial total, dar, după părerea ei, Shane nu trebuia să se lase dezamăgit, ci, dimpotrivă, să continue să scrie.

– Între timp, nu-mi poți spune tu de ce m-ați chemat?

– Citește asta.

Ruby tocmai terminase de citit când apăru și Shane.

– Surprinzător, nu? comentă el.

– Da, deși am avut întotdeauna un vag presentiment că ne vom mai întâlni cu Amy. Deși este o scrisoare de afaceri, e scrisă în termeni amicali.

– Nu vreau s-o văd, spuse Kate. Propune să vină duminică după-amiază, deși știe că nu e o zi potrivită pentru a discuta afaceri. Cel mai bine ar fi ca Shane să-i trimită o telegramă prin care să-i spună că ne pare rău, dar nu vom fi acasă. Afacerile se fac prin intermediul unui avocat. Oricum, nu intenționez să-i dau casa.

– Dar oferă un preț mult mai mare decât agenții noștri, spuse Ruby. Din moment ce tot o vindem, ce mai contează cine o cumpără?

– Pentru mine contează. Și dacă tu și Shane n-ați insista, nici n-aș vinde-o. Aș face într-așa fel ca s-o păstrez.

– Nu știu cum ai putea, mamă. Pur și simplu nu dispui de banii necesari. Și, în plus, e prea mare pentru tine și pentru Shane și n-o poți întreține doar cu ajutorul unei menajere.

– Se pare că nici unul din voi nu-și dă seama ce înseamnă această casă pentru mine. Aici am locuit de la început cu tatăl vostru, amândoi v-ați născut aici; am trăit aici ani de fericire, înconjurați de prieteni. Nu pot să mă despart de aceste amintiri, deși vouă vi se pare o prostie din partea mea.

– Nu este adevărat, încercă Shane s-o liniștească. Numai că, e mai bine să privim spre viitor.

– Nu văd nici un motiv. Vremurile care vin nu-mi aduc nimic bun. Dacă tatăl vostru n-ar fi murit...

– Situația ar fi fost cu totul alta, spuse Ruby. N-ar fi trebuit să accept această legătură cu sir Luke Havowdeed, n-aș fi fost nevoită să-mi câștig singură existența, n-ar mai fi fost datorii de plătit, Amy n-ar fi fost alungată...

– V-am mai spus că n-am alungat-o pe Amy.

– Încetează, Ruby. Știu doar că Amy a plecat pentru că așa a vrut.

– Nu cred. Niciodată n-am auzit toată povestea...

– Ba da. Când Stella m-a părăsit, am băut prostește o sticlă întreagă cu whisky și n-am mai știut de mine. Se pare că Amy a făcut vreun gest care a dezgustat-o,

apoi a avut un schimb de cuvinte cu mama pe această temă, totul a degenerat într-o ceartă, și-a făcut bagajul și a plecat.

– Mi-am pierdut răbdarea și am acuzat-o că face prea mult caz pentru un fleac, spuse Kate.

– Trebuie să fi fost ceva mai mult. Nu era stilul ei să procedeze așa. Dacă n-am fi primit vestea morții lui Madame chiar în dimineața aceea, m-aș fi dus după ea. Shane, chiar nu-ți amintești nimic din ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

– Spre rușinea mea, nu. Și eu m-aș fi dus s-o caut, măcar să-mi cer scuze, dar apoi am fost toți trei atât de indignați de testamentul lui Madame și am văzut-o într-o altă lumină.

– Eram furioși, recunoscu Ruby.

– Ne-a înșelat, comentă Kate. A spus că va locui la Susan Derby și, când am trimis menajera acolo s-o anunțe de moartea Leonorei, casa era goală și Susan plecase fără ea. Evident, avocatul care s-a ocupat de testament îi cunoștea adresa. Probabil că s-a simțit jenată de uneltirea ei, de aceea n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu noi. Eu, personal, n-o pot ierta.

– Nu e nevoie s-o ierți, spuse Shane. Nu trebuie decât s-o primești și să te porți politicos. Oferă un preț extrem de bun și ar fi o prostie s-o refuzi.

– Mă întreb de ce o vrea Amy, se gândi Ruby cu voce tare. Poate că vrea să se căsătorească și să aibă o mulțime de copii.

– Oricum, planurile ei nu ne interesează, puse Shane capăt discuției. Îi voi telefona și-i voi spune că o așteptăm cu plăcere duminică după-amiază. Apoi, dacă are intenții serioase, vom ruga agenții noștri să se ocupe de tranzacție.

– Dacă am mai aștepta, poate că am primi o ofertă la fel de bună din partea unui necunoscut și situația n-ar fi atât de neplăcută, dar sunteți amândoi împotriva mea și nu pot să vă opun rezistență.

După aceasta, Kate se ridică și plecă.

– A fost un adevărat șoc să aflăm că mama a împrumutat aproape cinci sute de lire de la Madame, spuse Ruby. Este normal că aceasta nu i-a lăsat moștenire banii. Ar fi fost ca și cum i-ar fi aruncat într-o fântână. Uneori, am impresia că am fost nedrepți cu Amy. Christopher Traborne a insistat asupra faptului că ea n-a știut absolut nimic despre moștenire. E foarte posibil. Madame nu discuta cu nimeni despre afacerile ei. Dacă mama și Amy nu s-ar fi certat în noaptea aceea...

– Indirect, a fost vina mea, dar oricum, tot s-ar fi întâmplat. Am fost toți șocați de testament.

– Da, deși bijuteriile au fost o adevărată avere pentru mine. Chiar după ce am dat mamei o parte din banii primiți după vânzarea lor, mi-a rămas suficient ca să mă pot descurca un timp îndelungat, până l-am cunoscut pe Luke...

– Legătura voastră e cunoscută?

– Celelalte fete probabil că-și dau seama că există cineva. N-aș putea să locuiesc într-un cartier de lux din mai puțin de cinci lire pe săptămână, dar nimeni nu pune întrebări. Cele mai multe dintre ele se folosesc de astfel de prieteni bogați, deși n-au o legătură fixă. Luke este foarte discret. Între el și soția lui nu mai există nimic de ani de zile. Ea este mai în vârstă decât el. Luke spune că n-o interesează relația noastră, dar, din mândrie, nu vrea să se afle. Dar nu există nici un risc în această privință, iar el mă iubește la nebunie.

– Dar tu, Ruby?

– Oh, Doamne, nu! Are peste cincizeci de ani. Dar țin la el. Îmi pare rău că a trebuit să-i spun mamei, dar bănuia deja ceva. A fost șocată, dar am putut s-o mai ajut așa. Mă întreb ce se va întâmpla cu ea, cum va suporta dezrădăcinarea...

– Va fi greu. Va trebui să-i asigur o sumă mică din venitul meu.

Ruby era extrem de recunoscătoare faptului că nu mai locuia cu ei.

Capitolul 7

Veni, în sfârșit, temuta zi de duminică.

Ruby sosise târziu sâmbătă seara, după spectacol, cu mașina pusă la dispoziție de iubitul ei. Nu avea propria ei mașină, pentru că sir Luke Havowdeed nu era excesiv de generos, cu toate că la începutul relației lor, Ruby fusese încântată de schimbarea produsă în viața ei. Fusese instalată într-o casă frumos mobilată, cu o menajeră și două ajutoare angajate de el. Pentru ele, sir Luke era domnul Robinson. Era membru în Parlament, dar nu unul foarte cunoscut. Soția lui, de asemenea, era foarte retrasă, deși fiică de conte și făcând parte din lumea din înalta societate. Dar lady Malvina Havowdeed prefera să locuiască la țară și nu venea la Londra decât rareori; nu punea întrebări incomode soțului ei, iar cele două fiice ale lor erau căsătorite în străinătate.

Sir Luke spusese de multe ori că nu are conștiința încărcată, pentru că relația lor nu face nimănui rău. Era îndrăgostit de Ruby, dar îi pretindea să ducă o existență liniștită. Ruby respecta acest angajament; de altfel, era ambițioasă și hotărâtă să devină faimoasă și nici nu fusese atrasă în mod serios de vreun alt bărbat până atunci. În general, era mulțumită. Nutrea pentru protectorul ei o oarecare afecțiune, era apreciată la teatru, mergea la puține petreceri, la rândul ei nu organiza decât puține și putea fi văzută la câteva evenimente mondene selecte – curse de cai și diferite gale. Cât despre el, nu era îndrăgostit, ci mai degrabă mulțumit de ea. Se felicita pentru faptul că alesese o fată de familie bună, virtuoasă până când cedase insistențelor lui, ceea ce-i satisfăcea vanitatea, închipuindu-și chiar că-l adora.

În acea duminică dimineața, conștientă de starea de degradare în care se afla casa, Ruby încercă să facă puțină curățenie înainte de venirea lui Amy.

– Să sperăm că Amy nu se va răzgândi când va vedea în ce hal e casa.

– De ce, doar nu e mult schimbată, replică Shane, care întotdeauna fusese cu capul în nori.

– Ba da; e degradată și neîngrijită, dar voi încerca să creez o atmosferă plăcută. Ce ciudat să facem atât de mult caz pentru venirea lui Amy!

– Crezi că a fost tratată rău? Părea întotdeauna fericită.

– Așa era firea ei, dar sigur că am profitat toți de ea, Aveam din când în când mustrări de conștiință.

*

* *

Kate aștepta cu groază întâlnirea cu Amy. Ar fi preferat să vândă casa unui străin. Îi era foarte viu în minte modul în care se despărțiseră. Încă mai considera că avusese dreptate în tot ce-i spusese, dar recunoștea că exagerase. Dându-și seama că Shane nu-și amintea nici măcar că o văzuse atunci pe Amy, hotărî să nu-i povestească nimic. Și apoi, fuseseră toți de acord că Amy uneltise pentru a primi moștenirea și o catalogaseră drept hrăpăreață și lipsită de inimă, pentru că nici măcar nu încercase să ia legătura cu ei. Kate știa că nu venise din cauza ei. Tocmai de aceea era îngrijorată. Cum să se aștepte la înțelegere din partea lui Amy când aceasta nu găsise nici un pic la ea?

Dar nu voia să se lase deprimată. N-o va lăsa pe Amy să vadă că suferă și că se teme. Indiferent ce se va întâmpla, va rămâne cu fruntea sus.

*

* *

În cei trei ani câți trecuseră de când părăsise casa, Amy se schimbase atât de mult, încât Ruby se îndoia că ar mai fi recunoscut-o dacă se întâlneau pe stradă.

Îmbrăcămintae ei, deși elegantă, avea o notă de mare simplitate și distincție și figura ei avea delicatețea unei camee.

– Mă bucur că te văd, draga mea, spuse Amy, sărutând-o pe obraz fără nici o urmă de ezitare. Știam că atunci când ne vom revedea totul va fi ca înainte, totuși, după atât de mult timp, n-am vrut să vin fără să mă asigur că sunteți de acord.

Cum putuseră, se gândi Ruby, s-o considere o figură ștearsă, banală?

– Unde ai fost în tot acest timp?

– În Franța, cea mai mare parte a timpului, dar am vizitat și alte țări. Acum șase luni m-am întors în Anglia, la Londra, unde lucrez... Un parteneriat în cadrul unei firme londoneze, explică Amy, ghicind nedumerirea lui Ruby. Este plictisitor să nu faci nimic. Așa gândeai și tu, îți amintești? Erai foarte ambițioasă.

– Încă mai sunt.

Intrară amândouă în salon, unde Shane se ridică, în timp ce Kate stătea în fotoliul ei, foarte încordată.

– Dragă verișoară Kate, arăți minunat. Nu te-ai schimbat deloc.

– Este un compliment? întrebă Kate circumspectă, bănuind mai degrabă că n-ar fi.

Față în față cu Amy, își redobândise curajul. Schimbarea pe care o constata nu i se părea decât de suprafață; în esență, Amy rămăsese aceeași fată blândă dintotdeauna. Nu putea crede că venise să se răzbune pentru niște cuvinte pline de cruzime, e adevărat, spuse la mânie cu trei ani în urmă.

– Sigru că da. Nu te-am admirat întotdeauna? Madame îmi spunea că te idolatrizez și acesta era adevărul. Dar, de ce nu? Mi-ai oferit un cămin și ai avut grijă de mine ani de zile. Ce șanse aș fi avut, fără tine?

– Cândva am ținut la tine, Amy.

– Da, știu... știu... și eu m-am purtat urât, dar poate că nu chiar atât de urât cum îți imaginezi. Eram bolnavă, aveam temperatură când am plecat și nu prea știam ce fac...

– Îmi amintesc că erai răcită și te-am trimis la culcare, spuse Kate precaută, neștiind cât de mult vrea să destăinuie Amy.

– Și te-ai supărat când m-ai găsit făcându-mi ceai în mijlocul nopții și am intrat în stare de isterie, așa, din senin, m-am simțit în plus... totul a fost ca un coșmar. Nu-mi mai amintesc clar...

– Unde ai mers? întrebă Shane. I-ai spus mamei că te vei duce la Susan Derby. Erai atât de hotărâtă, încât mama s-a gândit că e mai bine să te lase să te liniștești, dar dimineața plecaseși deja. Simțind că are o responsabilitate față de tine, mama te-a căutat, dar nu erai acasă la Susan.

– Moartea bietei Leonora a complicat totul, spuse Kate. A trebuit să merg imediat la Tunbridge Wells.

– Sigur că da... Deși știam că Susan și soțul ei urma să plece, pe moment am uitat, cred că din cauza febrei. Mama lui Susan m-a luat la ea acasă și m-a îngrijit – am avut gripă și congestie pulmonară.

– N-am știut că ai fost atât de bolnavă, spuse Kate, cu o urmă de neîncredere.

– Nici eu nu mi-am dat seama. Dacă aveam mintea limpede, nu m-aș fi purtat așa și n-aș fi spus... nici nu mai știu exact ce am spus. Doar când m-am făcut bine am auzit de moartea lui Madame și de tot ce a făcut pentru mine. Am înțeles de la Christopher Traborne că erați foarte supărați pe mine și am intenționat să vă scriu și să vă explic că n-am știut nimic despre această avere, dar am tot amânat. Doar când am auzit că Mulberry Lawn e de vânzare m-am gândit că poate vă bucurați dacă o cumpăr eu și nu ajunge la cineva străin. Of, Doamne! Nu mi-am ales momentul potrivit pentru a spune asta. În sfârșit... mă gândeam că ar fi minunat să luăm totul de la început...

Kate o asculta și o privea cu atenție. Shane detensiona atmosfera, spunând pe un ton vesel:

– Acum, că ancheta a stabilit cauza incidentului, cred că amândouă vă simțiți mai bine.

– Și ce s-a constatat? întrebă Amy privindu-l cu ochi limpezi.

– Că este vorba de o neînțelegere generală.

– Neînțelegerile se pot ierta, nu-i așa?

– Sigur că da. Trist este că aceasta a durat ani de zile. Ne-ai lipsit, Amy.

– Lucrurile s-au schimbat mult pentru noi de când ai plecat, interveni Kate. Am pierdut bani, am avut câteva dezamăgiri.

– Vor veni și unele compensatorii, sugeră Amy. Am citit cartea lui Shane – e minunată. Am văzut și unele cronici. Ar fi trebuit să fie un best-seller.

– Te asigur că n-a fost, spuse Shane.

– Da... mi-am dat seama, dar, dacă nu te superi, îți voi spune că n-am o părere prea bună despre editorii tăi. Sunt în declin, nu-i așa? Ai contract cu ei pentru a doua carte?

– Nu, dar deocamdată n-am scris decât primele capitole și, când o voi termina, mă îndoiesc că editura va mai risca să-mi accepte încă o carte. Au fost în pierdere cu prima carte pe care mi-au publicat-o.

– Din fericire, spuse Kate, mai sunt și alte edituri.

– Nu pot decât să sper.

– Dar Ruby? Am văzut fotografia ei. Am fost încântată și am văzut și spectacolul de la Hilarity. Arăta superb, am recunoscut-o imediat, dar am fost dezamăgită că n-are un rol mai mare și apare mereu în grup.

– Nu e ușor să intri în corul unui teatru din West End, și, pe deasupra, dublează într-un rol important, îi veni Kate în apărare.

Întorcându-se din bucătărie unde mersese să prepare ceaiul, Ruby auzi această remarcă și explică:

– Aveam de ales: ori asta, ori o companie itinerantă obscură. Și în plus, voiam să rămân la Londra. Nici aici, acasă, lucrurile nu mergeau prea bine și a trebuit să ajut. Dar, mi s-a promis un rol mai mare. Deși poate nu-ți vine să crezi, e multă muncă. Trebuie să iau lecții de canto și să exersez mult. Acesta este principalul motiv pentru care locuiesc la Londra. Mi-ar fi greu să ajung de aici.

– Dacă vrei într-adevăr să cumperi casa, Amy, ne-am putea muta mai aproape de Londra și atunci am vedea-o mai mult pe Ruby, spuse Shane.

– Să vă mutați! Dar... de ce să vă mutați?

– Din moment ce vindem casa...

– Nu și în cazul în care o cumpăr eu. Nici nu m-am gândit să vă dau afară. Cum v-ați putut imagina că aș face una ca asta?

– Bine, dar... începu Shane.

– Am oferit mai mult, îl întrerupse Amy brusc, ca să nu alegeți un alt cumpărător, dar am sperat că totul va fi ca înainte, adică să pot locui aici împreună cu voi toți. Mulberry Lawn va fi a mea, dar ce importanță are?

Kate scoase un țipăt. Continuase să toarne ceaiul, cu ochii ațintiți asupra lui Amy, până când își turnă pe mână, arzându-se.

– Vai, e vina mea. V-am șocat, fără să vreau. Dar credeam că e de la sine înțeles. Cum să vreau casa dacă voi o părăsiți? Îmi pare rău, dar nu mi-am imaginat că... De trei ani n-am mai avut un cămin și i-am simțit lipsa. Lucrez și sunt la birou cam trei sau patru zile pe săptămână, dar am mare nevoie de un cămin unde să mă întorc. Poate că ar fi trebuit să fac această propunere printr-un avocat, dar mi s-a părut o modalitate mult prea rece și nefirească. Nu vreau această casă decât dacă redevine cum a fost, mă rog, acest lucru nu va putea fi pe deplin posibil fără Madame și dacă Ruby locuiește la Londra...Dar, dacă stă acolo doar din cauza distanței, eu am mașină cu șofer și se poate folosi oricând de ea.

– Nu te baza pe Ruby, spuse Shane. Are viața ei. Ai trăit într-un vis, Amy, dacă după trei ani de absență și tăcere te-ai așteptat ca totul să fie neschimbat.

– Nu puteam să mă aștept la așa ceva, din moment ce însăși casa e de vânzare. Știu că lucrurile au mers înainte: Ruby a devenit actriță, tu ai terminat cartea. Eu trebuia s-o dactilografiez, dacă-ți amintești.

– Sigur că-mi amintesc. A fost un egoism din partea mea, când știam că ai atâtea de făcut.

– Îmi place să am multe de făcut, să fiu ocupată. Am câteva planuri pentru Mulberry Lawn, dacă mi se îngăduie s-o cumpăr.

– Vom juca punând cărțile pe masă, spuse Shane. Mama nu-și poate permite să refuze o ofertă atât de bună. Casa e ipotecată și riscăm să nu mai avem drept de folosință asupra ei. Ești sigură că intenționezi să faci acest lucru?

– Absolut sigură, dacă sunteți dispuși să acceptați condițiile mele.

– Adică eu și mama să continuăm să locuim aici?

– O spui ca pe ceva foarte neplăcut. Vrei să locuiești în altă parte? Vrea verișoara Kate să locuiască în altă parte? Nimeni nu poate fi sigur de viitor. Sigur, te poți căsători, dar nu cred că e bine să încheiem un acord pe termen scurt. Îmi displace ideea ca verișoara Kate să fie dată afară din casa ei. Aș încerca s-o fac să arate așa cum era și te pot ajuta și pe tine, Shane, la noua carte.

– După cum ți-am spus, am scris doar primele capitole. Îți amintești că mi-ai sugerat o dată ideea de a medita elevi? Ei bine, ți-am urmat sfatul și niciodată n-am mai puțin de douăzeci de leneși pe care reușesc să-i fac să ia examenul de admitere.

– Se irosește cu această muncă, interveni Kate și nu mai are timp să scrie.

– Îmi pare rău că s-a dovedit a fi un sfat atât de rău.

– Dacă am putea fi siguri... începu Kate, apoi tăcu.

– Siguri de ce?

– De tine.

– Nu înțeleg. Nu cer nimic extraordinar. Cumpăr casa, dar nu dacă urmează să locuiesc singură în ea. Sunt sigură că tu și Shane nu vreți să fiți dezrădăcinați. Vom păstra camera lui Ruby, pentru când poate să vină să stea cu noi. De ce să nu încercăm timp de un an? Apoi, dacă nu ne place, putem merge fiecare pe drumul lui. Voi vinde casa.

– Probabil în pierdere, se simți Shane dator s-o avertizeze.

– Nu neapărat... Sunt necesare unele reparații. Se impuneau chiar de acum trei ani, dar acum, ele se pot face.

– Sună prea frumos ca să fie adevărat, spuse Ruby care tocmai venise cu un platou cu sandvișuri.

– Dar poate fi adevărat chiar din această clipă, dacă sunteți de acord.

*

* *

– Presupun că au fost de acord, spuse Christopher Traborne mai târziu, în aceeași zi.

Amy se întorsese la hotel și acum discutau amândoi într-un colț liniștit al hotelului. Cinaseră împreună, dar preferau acest loc mai retras pentru a discuta lucrurile importante.

– Ca să salveze aparențele, verișoara Kate a cerut un răgaz de douăzeci și patru de ore ca să se gândească, dar cum ar putea să refuze și de ce? Pentru ei, este o ancoră de salvare. Chiar de acum trei ani, Mulberry Lawn trebuie să fi arătat destul de ponosit, deși, neavând un termen de comparație, nu-mi dădeam seama. Dar acum arată mult msai rău, deși sunt convinsă că Ruby s-a străduit să dea o aparență cât mai îngrijită înainte să vin. Verișoara Kate a făcut niște investiții care au ruinat-o, are datorii, nu poate plăti salariile serivitorilor, a încercat să ia chiriași, dar și aceștia s-au dovedit a fi niște escroci, în consecință și-a pierdut poziția în societate. Este pretențioasă și snoabă, așa că va fi ca un dar ceresc pentru ea să poată plăti ipoteca și să mai aibă și bani în bancă.

– Va începe curând să-i cheltuiască prostește.

– N-avem ce face, dar cred că există o modalitate de a o tempera. Shane va insista să-și plătească partea de cheltuieli. Va fi nevoit să continue să mediteze elevi câtva timp, deși ar fi mai bine să se concentreze asupra scrisului. Îl pot ajuta la partea de dactilografiere, îl voi încuraja și dacă și a doua carte va fi la fel de bună ca

prima, sau măcar pe jumătate la fel de bună, nu va fi nici o problemă să fie publicată. I se va face publicitate, vor fi cronici favorabile și se va vinde. Putem reedita și primul roman.

– Susții în continuare că este un roman excepțional?

– Chiar este, Chris. Eram încă în Franța când cartea a apărut și am cerut unei agenții de presă să-mi trimită cronicile: toate lăudau cartea. Dar editura la care a apărut n-a fost cea mai potrivită. Prima ediție a fost într-un tiraj mic și când s-a epuizat, nu s-a făcut nici o reeditare. Acum, romanul e aproape uitat.

Christopher îi privea fața strălucitoare când făcea aceste planuri pentru Shane. Își dădea seama că succesul acestuia ar fi fost împlinirea unui vechi vis al ei.

– Încă îl mai iubești?

– Cine a spus că l-am iubit vreodată?

– Copila mea dragă, lucrul acesta a fost clar pentru mine cu mult timp în urmă. M-ai rugat să mă mai interesez ocazional de familie, ceea ce a fost destul de ușor din moment ce, în calitate de avocat al lui Madame, păstram legătura cu avocații familiei Thruston, dar când am venit să te văd în Franța, interesul tău se concentra asupra lui Shane Thurston.

– Nu cred că l-am iubit vreodată ca femeie matură; ca adolescentă, l-am idolatrizat, dar asta e cu totul

altceva. Eram devotată întregii familii, am crezut în talentul lui și ruptura de ei a lăsat o rană nevindecată. Împăcarea cu ei mă va face foarte fericită.

Christopher își dădea seama că acesta e adevărul, dar nu știa dacă e tot adevărul. Deși el și Amy deveniseră prieteni apropiați, nu i se spusese niciodată cauza inițială a certei cu familia Thurston. N-avea însă nici o îndoială asupra faptului că Amy făcuse cursul de secretariat, învățase tot e se putea în legătură cu munca de editare și devenise parteneră în cadrul unei noi companii în ascensiune, numai pentru a deveni un factor important în viața lui Shane Thruston. Ce putea alimenta această obsesie, dacă nu dragostea?

– Dar fata? Este foarte frumoasă. Amândoi am fost de acord asupra acestui lucru când am văzut *Petronella,* dar nu cred că are mari perspective în corul unui teatru de revistă.

– Așa se pare. Am impresia că s-a sacrificat.

– Pentru familie?

– Cred că da. A fost modul cel mai rapid și mai ușor de a câștiga bani. Mai are și alte colaborări care probabil că sunt bine plătite, din moment ce poate locui în cartierul St. John's Wood.

Christopher avea deja o bănuială, dar se abținu s-o împărtășească lui Amy. Aceasta era o fată inteligentă, cu o minte vizionară, însă ciudat de candidă. Tocmai

aceasta o făcea să i se pară adorabilă și n-ar fi schimbat nimic în felul ei de-a fi, dar asta însemna, de asemenea, că putea cădea cu ușurință în tot felul de capcane.

– Acum, că ești hotărâtă să salvezi această familie, sper, pentru tine, ca totul să decurgă fără nici o piedică, deși aceasta îmi zădărnicește temporar speranțele, pentru a treia oară.

Amy se simți vinovată. N-ar fi trebuit să-l lase să ajungă la o declarație, dar fusese luată din nou prin surprindere. Crezuse că de acum Christopher se va mulțumi cu o prietenie.

– Îmi pare rău.

Christopher zâmbi.

– Prima dată erai încă la Versailles; m-ai refuzat, dar nu categoric. Ai spus că nu ești pregătită încă pentru căsătorie. Când te-am cerut din nou în căsătorie, un an mai târziu, urma să pleci pentru câteva luni la Viena. Răspunsul tău a fost același: planurile tale nu includeau un soț. De fiecare dată s-a întâmplat cu câteva luni înainte de Crăciun, moment care s-a dovedit a fi cu ghinion pentru mine. De data aceasta voi face o schimbare – voi face o nouă tentativă, fie la începutul toamnei, fie la începutul primăverii. Așa, cel puțin voi fi scutit de a mă mai plimba prin frig prin fața vitrinelor bijutierilor, în căutarea unui inel pe care să-l adaug darului meu de Crăciun, întrebându-mă dacă preferi smaralde sau diamante.

– Aș recomanda primăvara, acesta fiind anotimpul care invită la iubire.

– Ai dreptate. Voi încerca primăvara.

– Dar nu cea care vine; mai sunt doar câteva luni.

– Aha! Știam eu că îmi întinzi o cursă. Asta îți dă un răgaz mai mare decât cel de un an la care ai dreptul, scumpa mea.

Era prima oară când i se adresa așa.

– Câteodată cred că nu vorbești serios. Ai putea avea un șoc dacă aș accepta.

– În nici un caz, Amy. M-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut, deși, firește, n-am recunoscut de la început că e vorba de un sentiment atât de puternic. Atunci, când ai însoțit-o pe Madame în biroul meu mi-a spus că, deși nu plecase cu intenția de a redacta un nou testament, ceea ce ai făcut pentru ea chiar în acea dimineață, salvându-i viața, a făcut-o să ia o nouă hotărâre. Până atunci, intenționa să lase, printr-un codicil, lui Ruby bijuteriile, iar ție o mie de lire. Madame îmi povestise ceva din existența ta ingrată și m-am bucurat că, mai devreme sau mai târziu, chinul tău avea să se sfârșească. Pentru mine, ai fost de la bun început o apariție încântătoare. Dar sunt un tip răbdător și perseverent, după cum probabil că ți-ai dat seama deja.

Îl privi lung, cu ochi limpezi. Îi plăcuse de el de la început și avea pentru el o afecțiune sinceră. Se

gândea uneori că n-ar fi surprinsă ca această afecțiune să se transforme în dragoste. Era convinsă că nu va mai întâlni niciodată un bărbat cu atâtea calități.

– Ar trebui să doresc să te îndrăgostești de altcineva.

– Dar nu dorești asta.

– Trebuie să duc la bun sfârșit ce mi-am propus, Chris, deși nu sunt sigură dacă merită sau nu. Nu știu care va fi rezultatul, dar am convenit ca termen un an de zile. Motivele mele sunt destul de confuze și nu vreau să discut despre ele.

– Foarte bine, dar contez pe tine că-mi vei spune atunci când nu mai există nici o speranță pentru mine. Până acum, am tot avut cât de cât o vagă speranță.

– Așa este. N-am respins categoric cererea ta; poate că ar fi trebuit s-o fac, dar nu știu... pur și simplu, nu știu.

– Oricum, de câte ori ne-am întâlnit, am fost fericit.

– Și eu.

– Înseamnă că nimic nu s-a schimbat, spuse el, luând-o de mână. Nu voi spune că-ți înțeleg motivele – nici măcar ție nu-ți sunt clare. Dar acest lucru e mai puțin important decât faptul că ne înțelegem.

Capitolul 8

Coborând scările, Kate auzi bătându-se la mașină, ceea ce însemna că Amy era acasă.

Zilele în care Amy era la birou erau cele mai bune pentru Kate, cu toate că și atunci avea unele nemulțumiri. Nu putea explica exact de ce, dar o irita faptul că era servită, că nu mai răspundea de gospodărie și de cheltuieli. Singurul motiv pentru care se plângea era că Amy devenise stăpâna casei.

Patru zile pe săptămână, Amy se urca în mașina ei și pleca dimineața devreme la birou. Mașina ei cu șofer era considerată o noutate în localitate, iar de către Kate, o extravaganță. De altfel, îi și spusese părerea ei, dar Amy o ascultase politicos, nu răspunsese nimic, dar nu-i urmase sfatul; nu-i urma nicidată sfatul.

În mod tacit, o făcea pe Kate să se simtă lipsită de importanță. Acum, totul se concentra în jurul lui Amy

– tocmai Amy, care fusese considerată cea mai lipsită de importanță din casă. Acum, ea făcea modificări și introducea pe rând tot ce însemna confort modern. Așa cum se întâmplase cu telefonul, de exemplu. Amy completase formularele și numărul fusese introdus în cartea de telefon pe numele ei, pe când Kate se așteptase să apară ea sau măcar Shane. Kate nu putea asocia adresa de la Mulberry Lawn decât cu propriul ei nume, așa cum apăruse pe cărțile ei de vizită luxoase, atâția ani, cât avusese zi fixă de primire. Își amintea cu nostalgie de acei ani, cei mai frumoși din viața ei. Totuși, nici acum n-avea motiv să se plângă. Era răsfățată și nu trebuia să-și facă griji pentru nimic, de când Amy îi angajase pe soții Mellor, ca administrator și majordom. Serviciul lor ireproșabil – de calitate excelentă și cu precizie matematică – stârnea admirația prietenelor ei care își reluaseră obiceiul de a o vizita, ca altădată.

Kate tocmai ieșea să se plimbe, când Amy coborî scările cu un teanc de hârtii în mână.

– Au plecat toți, spuse Kate, bănuind că Amy intenționa să meargă la pavilionul din grădină, unde Shane își ținea orele. Shane îi duce adesea pe băieți în scurte plimbări pentru a le stimula imaginația. Pari obosită, Amy.

– Chiar sunt. Am corectat primele capitole din cartea lui Shane – de fapt, am făcut câteva notații care sper să aducă unele îmbunătățiri.

– Ai calificarea necesară pentru a emite astfel de opinii?

– Sper. Am făcut un curs și acum fac toată partea de corectură pentru firmă. Sper să-i putem publica această a doua carte, dar sunt de acord cu tine că se irosește prea mult dând aceste meditații. Eu am încercat să-l conving să renunțe, dar spune că aceasta îi dă independență financiară. Dar există în bancă bani de pe urma vânzării casei și pe numele tău și al lui Shane, așa că, de ce...?

– Nu folosește o parte din ei? Nu prea știu. Shane spune că acei bani reprezintă un capital de care nu trebuie să ne atingem.

Personal, lui Kate îi displăcea faptul că nu putea retrage nici o sumă de bani fără contrasemnătura lui Shane. El câștiga suficient pentru a achita partea lui de întreținere, iar Ruby, când venea acasă, le aducea întotdeauna delicatese. Amândoi copiii ei, se gândi Kate cu mândrie, erau independenți, deși prefera să uite sursa bunăstării lui Ruby.

– N-ai putea să-l convingi pe Shane să renunțe la elevi?

Era prima rugăminte venită din partea lui Amy și Kate, satisfăcută, se îndreptă spre living, ca să continue discuția acolo, nestingherită.

– Pot să încerc, dar dacă tu n-ai reușit, ce șanse am eu?

– Nu știu... Îmi este destul de penibil să discut despre bani cu Shane.

– Bine, dar nimeni nu discută cu mine probleme financiare.

– Nu vreau să mi se plătească, dar dacă Shane insistă... Shane ar putea utiliza o parte din capital, deoarece s-a stabilit la ultima ședință în cadrul firmei să retipărim primul lui roman, ceea ce-i va aduce un venit.

– Nu i-ai spus toate acestea?

– Ba da, dar... Aș vrea să pot discuta sincer cu tine.

– Ce te împiedică?

– Trecutul, presupun.

– Chestiunea e deja uitată, nu-i așa?

– Evitată și trecută sub tăcere, ceea ce mă face să nu mă simt în largul meu cu Shane. Nici unul din noi n-am amintit nimic despre cauza plecării mele și cred că el ar fi trebuit s-o facă, măcar pentru a detensiona atmosfera. Probabil că încă mai crezi că eu am fost de vină, dar ți-am spus adevărul încă de atunci. Cred că el ar fi trebuit să recunoască măcar în fața ta, sau față de Ruby. Nu știu cât i-ai spus ei...

– Foarte puțin. Ruby crede că ne-am certat pentru că Shane, amețit de băutură cum era, te-a dezgustat și eu i-am luat apărarea. E adevărat că bănuiește că a mai fost și altceva, dar este numai o bănuială. Cât despre Shane, nu-și amintește nimic.

– Nimic?

– Absolut nimic. Dacă și-ar fi amintit, și dacă ceea ce susții tu e adevărat, și-ar fi cerut scuze. Dacă și-ar fi amintit ceva, n-ar fi acceptat să locuim iar împreună.

– Nu mă vei crede niciodată, nu-i așa?

– Încerc să nu mă gândesc.

– Nu cred că ești prea mândră de modul brutal în care mi-ai vorbit despre părinții mei.

– Recunosc că a fost o cruzime din partea mea, dar fusesem șocată. Îmi dădusem seama că-l plăceai pe Shane. Îl doreai și este clar că ai continuat să-l dorești în toți acești ani cât ai fost plecată. Ai fost șireată, Amy, după cum ai procedat și cu Leonora și cu el.

– Nu e adevărat, deși n-am cum să dovedesc. Credeam că n-am să te pot ierta pentru asta, dar uite că am reușit. Ce n-am iertat încă, este ceea ce ai spus despre mama și tata...

– Am exagerat. Nu știam nimic despre tatăl tău, decât că era căsătorit și actor și că Freda s-a despărțit la puțin timp de el.

– A murit.

– De unde știi?

– Am angajat pe cineva care să cerceteze cazul. A fost primul lucru pe care l-am făcut când am avut banii de la Madame. Tatăl meu se numea Torquil Brune; era de origine franceză și un actor bun, care jucase în

companii renumite. Era deja bolnav când mama l-a cunoscut. Soția îl părăsise și el se angaja unde putea. A fost o dragoste foarte mare între mama și el. A murit cu câteva săptămâni înainte de a mă naște eu, iar când aveam mai puțin de o lună, a murit și mama.

– Ce poveste tragică... spuse Kate, profund impresionată, pentru că, așa nesăbuită și superficială cum era, avea totuși inimă bună.

– Mă așteptam, să fi fost vorba de o tragedie. A fost o ușurare pentru mine să aflu adevărul. I-am înțeles. N-aveam nici un motiv să-mi fie rușine de ei, cu toate că această descoperire nu modifică statul meu cu nimic.

– Dar asta nu va însemna absolut nimic pentru cineva care ține la tine, și, de altfel, nici nu trebuie să se afle. Îmi pare rău că ai fost atât de afectată de povestea asta. Nimeni nu va afla de la mine. Nici chiar dacă tu și fiul meu...

– Presupun că am fost îndrăgostită de el, așa cum orice fată iubește pentru prima dată, dar totul s-a terminat acum. A rămas doar interesul meu pentru cariera lui, ca de altfel și pentru cariera lui Ruby – întotdeauna i-am considerat ca fiind familia mea, tot așa cum această casă a fost căminul meu. Am vrut să-l ajut pe Shane, dar pentru aceasta a trebuit să învăț. Când am fost la Viena, i-am cunoscut pe soții Daintree,

cei care au pus bazele acestei edituri care intenționează să publice numai cărți cu valoare literară. Căutau un partener și, după ce Christopher Traborne a cercetat și a considerat că afacerea e sigură, am intrat în acest parteneriat. Am știut că romanul lui Shane a fost bine primit de critică. Apoi, am văzut anunțul legat de scoaterea la vânzare a casei. Acum vezi cum totul părea să se lege... ca și cum era predestinat?

– Putea să pară și ca o ocazie să te răzbuni.

– Pe tine?

– Pe cine altcineva? Copiii mei ar fi fost îngroziți să afle că te-am dat afară, mai ales când erai bolnavă, deși n-am știut că erai atât de bolnavă.

– Nu m-ai dat afară. A fost dorința mea.

– În orice caz, n-am făcut nici un efort pentru a te opri. Când te-ai întors după trei ani, oferindu-te să cumperi casa la un preț pe care nu-mi puteam permite să-l refuz, dar punând anumite condiții, numai noi două știam că e vorba de șantaj.

– Șantaj?

– Nu te preface! Trebuie să-ți fi făcut mare plăcere să mă vezi în situația aceea. Deși în mod tacit, problema se punea astfel: dacă voi ceda, nu vei spune nimic care să poată duce la o ruptură între mine și copiii mei. Nu tu erai acum ruda săracă, la bunul meu plac; rolurile s-au inversat.

– Niciodată nu m-am gândit să-i spun ceva lui Shane sau lui Ruby. În ceea ce privește restul... nu știu...

– Dacă ăsta e adevărul, e timpul să te înțelegi pe tine însăți.

După care Kate se ridică, își aranjă pălăria și ieși.

Rămasă singură, Amy se simți complet epuizată. Nu mai simțea de mult timp nici un fel de ură pentru Kate. Probabil că n-o va putea convinge niciodată că nu mințea. Dar, până la urmă, de ce să-i pese de părerea acestei femei care își adusese familia în pragul ruinei? Shane, cu siguranță că nu știuse nimic de existența multor datorii neachitate, frustrat cum era de imposibilitatea de a-și dezvolta talentul. Cât despre Ruby... devenise un mister pentru Amy cum de se mulțumea doar să fie una din fetele frumoase din corul unui teatru de revistă. Shane o avertizase că lucrurile se schimbaseră mult. Într-adevăr, tot ce se întâmplase înainte de plecarea ei părea undeva foarte departe. Furia ei împotriva lui Kate se transformase în regret: o umilise în mod conștient și acum îi părea rău, mai ales că își amintea și de momente de bunătate din partea acesteia. Oftă din greu. Shane, intrând pe neașteptate, fu surprins s-o găsească în starea aceea.

– Aș vrea să renunți să mai dai lecții.

– Oricum începe vacanța de vară peste câteva zile, așa că voi avea două luni de libertate în care voi putea lucra la cartea mea bineînțeles, dacă, din cât ai citit, crezi că merită să continuu.

– Sigur că da, însă aș vrea să discutăm despre primele capitole. Când crezi că va fi gata cartea?

– Dacă totul merge bine, în două luni.

– Îți promit că nu vei întâmpina nici un obstacol.

– Doar nu ești Dumnezeu, Amy, spuse el amuzat. Cum poți oferi garanții împotriva bolilor, accidentelor, chiar a morții!

– Trebuia să precizez: îți promit, atât cât este omenește posibil. De ce ești ironic cu mine?

– Nu sunt și nu mă amuz. Mi se pre trist că Amy cea de acum trei ani, care ținea la noi ca la niște ființe, acum ne manevrează ca pe niște marionete.

– Nu merit să vorbești așa cu mine.

– Probabil că ne preferi sub forma unor marionete maleabile, în loc de brutele egoiste de altădată; totuși, am ținut la tine și ne-a fost dor de tine când te-am pierdut.

– Când m-ați pierdut! Ce efort ați făcut să mă găsiți?

– Nici unul.

– Și atunci...?

– Și eu și Ruby am fi plecat să te căutăm dacă n-am fi aflat de moartea lui Madame. Când ne-am întors, am

fost anunțați că tu ești moștenitoarea și atunci, pe drept sau pe nedrept, am considerat că e de datoria ta să iei legătura cu noi. Am avut toți unele îndoieli asupra ta și apoi nu te-am căutat din mândrie, pentru că n-am vrut să crezi că intenționam să-ți cerem ceva. Ai dispărut din viața noastră pentru că așa ai vrut.

– Nu înțelegi.

– De ce nu explici? Ai dat doar câteva informații sumare. Ai fost în Franța, la Viena, unde i-ai cunoscut pe soții Daintree cu care ai încheiat un parteneriat, ai studiat limbi străine, istorie, stenografie, dactilografie și multe altele. Dar unde ai stat, ce prieteni ai avut, în afară de familia Daintree și de Christopher Traborne?

– Ți-aș fi spus dacă m-ai fi întrebat, deși mă bucur că mama ta n-a făcut-o, pentru că s-ar fi simțit ofensată să afle că Helena nu-și mai amintea nimic despre ea – acea Helena care are la Versailles o școală pentru fete din înalta societate.

– Acum înțeleg de ce ai fost atât de rezervată, spuse Shane, izbucnind în râs. Biata mama, ce lovitură pentru vanitatea ei! Frumos din partea ta că nu i-ai spus.

– N-am vrut s-o rănesc, spuse Amy, surprinsă de a recunoaște acest adevăr referitor la Kate.

– Mai ales că, dacă pentru mine și Ruby ai mai păstrat puțină afecțiune, pentru mama nu cred că ai deloc.

– Tot atât cât are și ea pentru mine.

– Eu știu...? Oricum, nu contează. Cu atât mai mult e lăudabil faptul că te porți frumos cu ea.

– Mă faci să mă îndoiesc că aș fi făcut ceva bun pentru vreunul din voi.

Cu ochii plini de lacrimi, Amy ieși repede din cameră, înainte ca Shane s-o poată opri. Era prea mult pentru o singură zi.

*

* *

Kate merse încet până la biserică. Nu era slujbă, dar intră pentru a medita, după cum spunea James Dominick, preotul. Acesta era un bărbat înalt, uscățiv, care încerca să-și revină după moartea soției sale. Kate fusese prietenă cu aceasta, tot așa cum și Stuart Thurston fusese prieten apropiat cu preotul.

– Chiar voiam să discut cu tine!

– Adevărat? Asta înseamnă că te pot ajuta cumva?

– Da, dar îmi face plăcere să te văd nu numai pentru asta. Acum, bănuiesc că ai timp mai mult și voiam să te întreb dacă nu vrei să preiei standul cu cusături în cadrul bazarului de luna viitoare. Miranda se ocupa de el și era foarte important pentru ea. De aceea m-am gândit că tu ai fi cea mai îndreptățită s-o înlocuiești.

– Desigur. O voi face cu plăcere.

James Dominick o privi cu atenție. Deși problemele ei financiare luaseră sfârșit, părea departe de a fi fericită.

– E ceva în neregulă? o întrebă el cu blândețe.

– Nu cred... am fost foarte norocoși că Amy ne-a ajutat când totul părea pierdut, dar... of, James...

– Ești obosită, Kate. Vino la mine acasă să bem un ceai.

– Mulțumesc, e foarte amabil din partea ta.

După un sfert de oră, în fața ceștii cu ceai și a feliei de pâine prăjită, James Dominick îi puse aceeași întrebare ca și multora din enoriașii săi:

– Nu vrei să-mi povestești?

Era o invitație pe care Kate o dorise de mult timp. Cu nimeni altcineva n-ar fi putut vorbi atât de deschis.

– Câteodată, începu ea, simt că nu mai pot continua așa.

Capitolul 9

După câteva zile, Christopher Traborne fu invitat la cină la Mulberry Lawn și pentru prima oară o văzu pe Amy într-un decor familial.

Ultima oară când vizitase această casă, Amy lipsea și el fusese primit cu răceală. Își amintea de salonul supraaglomerat cu mobilă și tablouri și de indignarea lui Kate care o acuza pe Amy că procedase necinstit. Seara aceasta era însă cu totul diferită.

Fusese o zi caniculară și înăuntru era o răcoare plăcută. Meniul era adecvat vremii, iar serviciul, impecabil. Kate stătea în capul mesei, loc pe care Amy insistase să și-l păstreze; nu era însă vina ei dacă pentru Kate, semnificația aceasta era lipsită de conținut. De data aceasta, însă, Kate era mai amabilă, mai binevoitoare, mai entuziastă decât de obicei.

Schimbarea nu trecu neobservată pentru Amy, numai că aceasta nu-i cunoștea cauza: n-avea cum să știe de mărturisirea făcută lui James Dominick și nici de standul atât de râvnit de toate celelalte doamne, de care avea să se ocupe Kate, sporindu-și astfel prestigiul în cadrul comunității. Făcea deja planuri, se simțea importantă.

Pentru Christopher, care mai avea încă în memorie imaginea acelei Kate ofensate, furioase și revoltate din cauza nedreptății pe care considera că i-o făcuse Madame, Kate cea de acum era de nerecunoscut. Iar când în discuție se aminti în treacăt de Madame, Kate se arătă nostalgică și plină de regret, spunând că încă îi mai simțea lipsa și că mult timp, când venea acasă, Ruby considera că nici casa nu mai e aceeași fără ea.

Venind vorba despre Ruby, și el și Amy erau de acord că jucase foarte bine un rol principal al actriței pe care o dubla și care se îmbolnăvise.

– Ne-am întâlnit și am discutat puțin acum câteva zile, spuse Christopher. Luam masa într-un mic restaurant din Soho, puțin cunoscut deși foarte select, când, spre surprinderea mea, domnișoara Thurston a intrat cu un client al meu, sir Luke Havowdeed. Când am plecat, am trecut pe lângă masa lor și, cum domnișoara Thurston mi-a zâmbit, m-am oprit și am discutat puțin.

– Da... familia Havowdeed și soțul meu se cunoșteau și îmi amintesc că am auzit-o pe Ruby spunând că s-a întâlnit cu sir Luke de câteva ori. I-a spus că a cunoscut-o când era mică și că fusese un admirator al tatălui ei și chiar o invitase la prânz într-o zi.

Amy fu cea care schimbă subiectul, deși fără vreo intenție anume.

– Pearson, șoferul meu, se căsătorește în toamnă și pleacă la Brighton. Nu voi angaja altul. Pearson mă învață deja să conduc. Am construit un garaj în grădina din spate. Deși verișoara Kate nu agreează ideea, eu îi tot spun că femeile șofer vor deveni în curând ceva cât se poate de comun.

– Mie tot nu mi se pare o idee prea bună, spuse Kate fără prea mare interes însă, deoarece remarca lui Christopher despre Ruby, precum și propria ei minciună spontană, o șocaseră. Dacă și alți cunoscuți ai familiei o vedeau pe Ruby? Nu era ceva neobișnuit pentru o actriță să accepte invitații la prânz din partea unor admiratori, dar nu în restaurante obscure.

După cină, Amy îl luă pe Christopher să-i arate garajul. Era încântată că în curând va putea conduce mașina. Christopher se arăta de acord, dar gândurile îi rătăceau în altă parte. În cele din urmă, spuse:

– Dacă Havowdeed venea aici când verișoara ta Ruby era doar un copil, înseamnă că l-ai cunoscut.

– Poate, dar nu-mi amintesc, răspunse Amy indiferentă.

– Păreau... foarte preocupați unul de celălalt...

– Da? De ce nu? A fost ceva ce nu ți-a plăcut? întrebă ea privindu-l cu atenție, mirată de tonul lui.

– Nu era treaba mea să-mi placă sau nu. Mi s-a părut puțin ciudat. Nu m-aș fi așteptat ca sir Luke să aleagă restaurantul *Conchita's.* Sper să nu înceapă să facă reclamă locului meu preferat pe care l-am descoperit din pură întâmplare!

– Ce meschin! Dacă nu devine cunoscut și nu are clientelă, riscă să fie închis.

– Nici gând! Își are clientela lui – în majoritate străini.

Ceva îl deranja. Nu-i plăcea de sir Luke Havowdeed, dar din moment ce-i era client, trebuia ca buzele să-i fie pecetluite. Nu putea face nici cea mai vagă aluzie la faptul că reputația acestuia nu era deloc nepătată și că, acum câțiva ani, fusese implicat într-o poveste murdară: a sedus o fată frumoasă dintr-o familie respectabilă din clasa de mijloc. Sub un nume fals, a dus-o în străinătate. Au intervenit însă părinții ei care au amenințat, prin avocații lor, că-l vor chema în justiție pe sir Luke. Li s-a oferit o sumă mare de bani în schimbul tăcerii; aceștia au acceptat destul de greu, dar până la urmă cazul a fost mușamalizat. După aceea, sir Luke a devenit un model de conduită, deși

existau unele aluzii asupra unei relații intime cu o tânără încântătoare pentru care se închiriase o locuință, în cartierul St. John's Wood.

Christopher plecă devreme și Amy merse să-l conducă.

Rămași singuri în salon, Shane și Kate comentau și ei.

– Când domnul Traborne a spus că i-a văzut pe sir Luke și pe Ruby împreună, n-am știut nici încotro să privesc, nici ce să spun. Ruby trebuie să fi fost foarte jenată.

– Cred că mai mult a fost Havowdeed, răspunse Shane amuzat. Probabil că i-a reproșat mai târziu acel zâmbet. Mă întreb de ce o fi dus-o acolo. Doar nu te poți aștepta ca un local să fie un loc garantat sigur.

– Pentru Ruby, situația nu putea fi ciudată – era în apropiere de teatru, într-o zi de matineu. Sper că nu s-a observat șocul primit.

– Dimpotrivă, te-ai descurcat de minune. Cum te-ai gândit la minciuna aceea?

– Nu știu... pur și simplu mi-a venit... ah, cât aș vrea ca această poveste sordidă să înceteze!

– Și eu. Asta din cauză că fetele din cor sunt plătite mizerabil, dar, pe de altă parte, trebuie să dea impresia de opulență. Biata de tine, îmi pare rău că a trebuit să afli.

– Ruby a încercat să-mi ascundă totul, dar, așa cum știi, m-am dus la ea acasă nepoftită. A fost suficient să văd cum arată casa ca să-mi dau seama. Am rugat-o să renunțe, dar totul a fost în zadar.

– Nu se poate face nimic, pentru că Ruby e majoră. Dar ar fi trebuit să insist să mă întâlnesc cu acel țap bătrân și să-i trag un pumn în maxilar – în public.

– Vai, Shane! Scandalul ar distruge-o pe Ruby.

– Mai degrabă l-ar distruge pe Havowdeed, a cărui carieră parlamentară ar lua în mod inevitabil sfârșit.

– Sper să se sfârșească fără un astfel de scandal. Chiar dacă n-avem poziția lui sir Luke, Ruby nu e o fată oarecare și gândește-te la memoria tatălui tău. Închipuiește-ți ce-ar scrie ziarele!

– „Baronet, fiul decedatului K.C., implicat într-un scandal, în apărarea onoarei unei tinere actrițe" – ceva de genul acesta, sau chiar mai rău.

– Iertați-mă, am auzit fără să vreau, spuse Amy intrând. N-am ascultat intenționat.

– Sigur că nu, spuse Shane. Eu sunt de vină – am fost imprudent. Dar nu contează... faci parte din familie și nu vei spune nimic.

– Nu, categoric nu. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am bănuit nimic. Ah, verișoară Kate, îmi pare rău.

– Nu fi supărată, mamă. Ai făcut tot ce ai putut, dar Ruby e încăpățânată și oricum nu ne ascultă pe nici unul.

– N-aș fi reușit nimic nici dacă aș fi amenințat-o că o alung... Și o iubesc... indiferent ce face, rămâne fiica mea.

– Cum s-o alungi tocmai când are nevoie de tine atât de mult? spuse Amy. Biata Ruby.

– N-am vrut s-o las să se angajeze la *Hilarity,* dar n-am mai putut plăti taxele școlii de artă dramatică și singura soluție erau turneele în cadrul unei companii teatrale de mâna a treia. Când mi-a spus că au acceptat-o în urma audiției, am crezut că așa va putea cel puțin să locuiască aici, cu noi, numai că n-a fost așa... Sir Luke a văzut-o, a dorit-o, iar ea n-a rezistat. Atunci, nu i se părea ceva atât de îngrozitor, pentru că era un lucru obișnuit la colegele ei.

– Pot face ceva? întrebă Amy.

– Nu, nu cred. Nu te-ar asculta, iar o intervenție din partea lui Shane ar însemna o dezonoare pentru toți.

– Din fericire, au reușit să păstreze discreția.

– James Dominick spune că nu putem decât să sperăm și să ne rugăm.

– Dumnezeule! I-ai spus? întrebă Shane.

– Cu puțin timp în urmă, dar un preot nu spune nimănui ce află... mai ales James... un vechi prieten de familie.

– Amy, crezi că Traborne bănuiește ceva?

– Nu știu. Dar în calitate de avocat, Chris n-ar spune nici un cuvânt. Încearcă să nu-ți mai faci griji, verișoară Kate.

– Acum, că știi și tu, mă simt mai bine. După cum a spus Shane, faci parte din familie.

– Dacă Ruby va dori vreodată să vină să locuiască aici, aș fi foarte fericită. Aș face orice pe lume ca s-o fac fericită.

*
* *

Viața la Mulberry Lawn se desfășura într-o atmosferă calmă, tihnită. Spiritul de comuniune cu Shane îi făcea bine lui Amy, deși nici un cuvânt sau gest nu depășea limitele prieteniei. Era conștientă de un vag sentiment de vinovăție față de Christopher. Într-o zi, acesta îi spuse trist că era obligat să facă o călătorie în Olanda în interes de afaceri și că va lipsi mai multe săptămâni.

– Nu-mi place deloc ideea că voi fi departe de tine. Îmi vei scrie?

– Sigur că da, deși nu voi avea noutăți.

– Va însemna foarte mult pentru mine și simplul fapt de a-ți vedea scrisul pe plic.

– Aș vrea să nu ții atât de mult la mine. Îmi displace profund să te dezamăgesc.

– Ești atât de sigură că trebuie să mă dezamăgești?

– Mă tem că da, Chris. Între noi este o prietenie care îmi este foarte prețioasă și pe care nu vreau s-o schimb. Aș vrea s-o schimb, dacă te-aș iubi ca o soție. Ar trebui să fiu disperată că nu te voi vedea atât timp, dar mă gândesc că ședereа în Olanda va fi o schimbare plăcută pentru tine și că vei avea o mulțime de lucruri să-mi povestești la întoarcere. Înțelegi ce vreau să spun?

– Sigur că înțeleg. Doar o spui foarte clar.

– Nu fi supărat pe mine.

– Nu sunt, draga mea. Îmi pare rău că nu te-am cunoscut înainte ca Madame Jeneve să-ți fi lăsat acestă moștenire. Atunci, poate că aș fi avut șanse mai mari.

Amy nu răspunse, dar se gândi la aceasta. Probabil se înșela. Sigur că ar fi fost uimită de interesul lui pentru ea, dar de aici până la dragoste... Fanteziile ei romantice fuseseră legate de Shane.

Acum, nu mai era vorba de romantism, dar nimeni n-o preocupa mai mult ca el. Fără să fie nevoie de cuvinte, simțea când acesta ajungea într-un impas cu cartea, sau când își pierdea încrederea că avea s-o finalizeze vreodată. Într-o zi, când Shane nu putea

lucra, Amy propuse o plimbare cu mașina. Merseră la Hampstead Heath, unde opriră să admire în liniște peisajul.

– Stella avea rude la Hampstead. Venea special de la Londra la diverse petreceri. De câteva ori a reușit să-mi facă și mie rost de invitație.

– Cred că te gândești des la ea.

– Dimpotrivă, foarte rar, dar astăzi am un motiv deosebit.

– Ai văzut-o? Ai vești de la ea?

– Nu, este vorba de o veste despre ea. Nu mă uit decât extrem de rar la rubrica *Decese* în ziar, dar astăzi, întâmplător, m-am uitat și am văzut anunțul morții ei și a copilului ei abia născut.

– Vai, Shane!

– Probabil a murit la naștere. Biata Stella!

– Mi se pare modul cel mai trist de a muri. Ai mai văzut-o de curând?

– Pe Stella?! N-am știut nimic despre ea de când mi-a înapoiat inelul, adică de acum patru ani. Firește, m-am mai gândit la ea din când în când, dar nu cu furie. Mama o învinuia, dar eu mi-am dat seama că a fost nevoită să procedeze așa... era atât de tânără.

– Avea cam aceeași vârstă ca Ruby, nu-i așa? Ce tragedie!

– N-am simțit decât milă, ca pentru orice străin. Moartea ei n-a însemnat nimic altceva pentru mine.

Aproape că am uitat cum arăta și când mă gândesc că eram convins că e iubirea vieții mele... Oare întotdeauna dragostea moare așa, după un timp?!

– Cred că da, dacă nu este întreținută. Cred că-ți poți iubi soția sau iubita deși ești despărțit de ea un timp, dar trebuie să existe o speranță, o legătură prin scrisori sau mesaje, sau măcar o promisiune.

– Bine, dar mulți bărbați care-și pierd soțiile nu le pot uita sau înlocui.

– Da, dar Stella nu ți-a fost soție. De ce te învinuiești pentru faptul că amintirea ei s-a șters treptat?

– Nu e vorba despre asta... Înseamnă că n-a fost dragoste adevărată, așa cum am vrut să cred. Uneori, simțeam chiar o mulțumire că m-a refuzat. Altminteri, neputința de a face bani m-ar fi înnebunit... n-aș fi rezistat la gândul că mă așteaptă, iar eu am numai eșecuri.

– Până acum n-ai avut nici un eșec și, mai devreme sau mai târziu, cărțile tale vor avea succes. Dar, într-adevăr, ia mult timp să scrii o carte și Stellei i-ar fi fost greu să aștepte. Fără luxul cu care era obișnuită, căsătoria voastră n-ar fi fost prea reușită.

– Chiar dacă ar fi existat banii necesari, mă îndoiesc de succesul acestei căsătorii. Nu e ușor să trăiești alături de un scriitor. Când scrii o carte, ești pe altă

lume, iar după ce o termini, ești foarte deprimat, neștiind dacă vei avea idei interesante pentru următoarea.

– Nu e cazul tău, Shane. Istoria îți oferă nenumărate subiecte.

– E adevărat. Cred că niciodată n-au bănuit figurile istorice că vor fi o adevărată mină de aur pentru romancieri.

N-au mai vorbit despre Stella. Shane părea obosit, dar împăcat cu sine. Era surprinzător că în acești patru ani nici o altă fată nu luase locul Stellei. Fără să vrea, Amy se gândi din nou la noaptea aceea. Ce ar fi făcut Shane să fi știut adevărul? Ar fi insistat, din spirit cavaleresc, să se însoare cu ea? Nici o căsătorie n-ar fi rezistat pe o astfel de bază. Amy nu putea decât să spere din toată inima că Shane nu va descoperi niciodată ce s-a întâmplat atunci.

*
* *

În câteva săptămâni, Kate devenise o figură importantă în parohie. James Dominick o atrăsese în activitățile din cadrul bisericii, iar menajera lui o consulta în multe probleme legate de gospodărie, ceea ce Kate aprecia foarte mult, pentru că de mult timp nu-i mai cerea nimeni sfatul.

– Pari mai fericită, îi spuse James Dominick.

– Am ceva de făcut, ceea ce nu s-a prea întâmplat în ultima vreme.

– Crezi că Amy își dă seama că te-a făcut să fii nefericită?

– Nu știu. Uneori, cred că o judec greșit. În orice caz, scoate la iveală tot ce-i mai urât în mine. Au existat momente când o conduceam la mașină, dorindu-i să i se întâmple vreun accident și să nu se mai întoarcă niciodată.

– Dar acum ai depășit această fază, nu-i așa?

– Din fericire, da. Cred că mă consideri o ticăloasă.

– Oh, nu! Aproape tuturor ni se poate întâmpla să avem astfel de porniri. Draga mea Kate... anul de probă se va încheia înainte de Crăciun. Ce ați hotărât?

– Știu că Shane va vrea să continue. Pentru el e mult mai comod așa. Eu va trebui să mă supun voinței lui. Nu pot pleca din casă și să mă mut în altă parte, pentru că, deși bănuiesc că nici nu le trece prin minte, au nevoie de cineva care să-i supravegheze.

– Te-ai gândit vreodată că Shane și Amy s-ar putea căsători?

– Sigur că da, dar Amy are ciudățeniile ei. Era îndrăgostită de Shane când era copil, sau cel puțin așa am crezut, dar acum s-a schimbat. Acel tânăr avocat, domnul Traborne, este îndrăgostit de ea, dar ea nu-i

arată decât prietenie. Sunt sigură că interesul ei pentru lucrarea lui Shane e sincer. Între ei se pare că e doar un parteneriat de afaceri.

– Mi se pare greu de crezut că un astfel de parteneriat poate fi satisfăcător. Majoritatea oamenilor vor o relație mai apropiată, mai caldă. Vorbesc din proprie experiență.

Inflexiunea vocii lui o miră pentru o clipă, apoi gândurile începură să-i rătăcească într-un ritm amețitor, luând în considerație ce ar însemna o a doua căsătorie.

– Dar dacă Shane și Amy ar rămâne totuși împreună? Ai fi de acord?

– În nici un caz nu m-aș opune, deși în acest caz aș deveni complet inutilă.

– Tu nu poți deveni niciodată inutilă, spuse el strângându-i mâna.

*
* *

Kate insistă ca Ruby să fie și ea prezentă la deschiderea bazarului.

– În definitiv, e ceva s-o vedem pe mama atât de veselă și tânără, acceptă Ruby în cele din urmă.

– Da, și mie mi s-a părut că-i mai veselă, admise Shane.

– Dar tu, Amy? Vii?

Erau toți trei în grădină: Ruby se așezase în leagăn, Amy într-un fotoliu din răchită, citea un roman, iar Shane stătea întins pe iarbă, cu mâinile sub cap.

– Voi fi la birou.

– Dar de obicei, duminica stai acasă, remarcă Shane. Nu vrei să cumperi nimic?

– N-aș putea spune că vreau, dar pot trece seara pe acolo, dacă e atât de important pentru voi.

– Mă surprinde că n-ai fost cooptată să dai ajutor, doar acum tu ești stăpâna.

– Mi-a spus ceva mama ta, dar i-am explicat că e o săptămână grea pentru mine. Soții Daintree vor fi în vacanță și eu trebuie să răspund de toate. Va trebui să fiu la birou în fiecare zi.

– Înțeleg. Dacă te duci seara, ar trebui să-l iei pe prietenul tău, domnul Traborne, cu tine. Se pare că și așa are o mulțime de timp liber la dispoziție. L-am întâlnit de curând într-un mic restaurant, *Conchita's.* M-a recunoscut. Probabil că ți-a povestit. Eram cu un prieten care îi e client, deși nu prea are mare considerație pentru firma lui.

– Adevărat? Păcat! Da, Chris ne-a povestit că te-a văzut împreună cu sir Luke Havowdeed; era surprins că erați acolo, pentru că puțină lume știe de acel local.

– Tocmai de aceea mergem acolo. În aceasta și constă atracția, cel puțin pentru Luke. Întotdeauna am

fost de părere că nu este necesar să păstrăm atât de multă discreție asupra prieteniei noastre, dar mi-am schimbat părerea când l-am văzut pe Christopher Traborne cum ne urmărește. Ce a spus?

– Nimic. De ce ar fi trebuit să spună ceva?

– Nu fi ipocrită, Amy. Ești inteligentă – normal că ți-ai dat seama că există un bărbat care are grijă de mine. Poate că nu știai cine este, dacă nu cumva mama a trâmbițat.

– Ce ați pățit? întrebă Shane, proptindu-se în cot. De ce o ataci pe Amy?

– O atac? Da, poate că da. Sunt prost dispusă, poate din cauza căldurii și am fost sigură că Amy știe despre relația mea și-și arată indignarea într-un mod glacial.

– Nu știu cum aș putea fi în același timp indignată și glacială. Când sunt indignată, de obicei mă înfierbânt. Știam într-adevăr, dar nu de la Chris. Nici n-am discutat acest lucru cu el. Nu e nici treaba lui, nici a mea. Atâta doar că țin la tine și aș dori mult să renunți la tot și să vii acasă.

– Ca să fiu sub papucul tău, presupun, așa cum e mama. Nu, mulțumesc, spuse Ruby, după care se ridică și plecă.

– Ce am făcut ca să provoc asta? întrebă Amy, mâhnită.

– Absolut nimic, spuse Shane, venind lângă ea. Doar ai auzit-o recunoscând că e prost dispusă. Probabil are mustrări de conștiință...

– Nu e obligată să continue relația cu acest bărbat dacă nu vrea.

– Nu, dar poate se gândește că, fără, ar fi mai rău. N-ar fi exclus să apară altcineva, mai periculos decât acest țap bătrân – de exemplu un tânăr atrăgător de care să se îndrăgostească.

– Personal, cred că ar fi un pas înainte.

– Gândești complet greșit, scumpa mea Amy. Nimic n-ar fi mai rău pentru Ruby, care are un temperament vulcanic, decât să se îndrăgostească de un bărbat care nu poate sau nu vrea s-o ia în căsătorie.

– De ce să fie neapărat un astfel de bărbat?

– Există această posibilitate. Indiferent ce crede Ruby, de regulă bărbații nu vin să-și caute neveste printre fetele din corul teatrului Hilarity.

– Mă întreb de ce a spus că verișoara Kate e sub papucul meu, continuă Amy după un timp, oftând. Știi bine că nu e așa. Am făcut unele modificări în casă, dar erau necesare, pentru a duce o viață mai comodă, dar, în afară de faptul că mie mi se trimit acum facturile de plătit, organizez mesele, mai arunc din vechituri, am convins-o pe mama ta să ia micul dejun în pat, am construit un garaj pentru mașina mea și am insistat să-i avem pe soții Mellor angajați, n-am intervenit în nici un fel în viața ei.

– Vai, Amy, câteodată ești de o naivitate delicioasă, spuse Shane, izbucnind în râs.

– Poate că par autoritară și despotică, dar n-am vrut decât binele, chiar dacă la început motivele mele au fost destul de confuze. În orice caz, chiar dacă inițial mai păstram o urmă de ranchiună pentru mama ta, pentru Ruby n-am avut decât cele mai bune sentimente.

– Dar pentru mine?

– Și pentru tine, Shane. Cât despre verișoara Kate, am observat că e din ce în ce mai implicată în viața parohiei. Preotul își pune mari speranțe în ea.

– Se pare că aceste speranțe au un caracter pur personal.

– Chiar crezi că...?

– Tu nu?

– Nu m-am gândit niciodată. Dar dacă ar fi așa... oare ar putea s-o facă fericită?

– Ți-ar păsa?

– Da... deși nu pot spune că mi-ar fi păsat cu câteva luni în urmă.

Shane îi luă mâna și i-o sărută.

– Amy, scumpa mea.

– Sper că nu mai crezi că vă tratez ca pe niște marionete.

– Am spus eu asta? Poate să fi fost așa la început, dar nu și acum, când, după impulsul dat de tine, totul

funcționează ca un mecanism bine pus la punct. La început, am crezut că vei schimba atât de mult la cartea mea, până nu va mai rămâne nimic din ce scrisesem inițial, dar asta a fost doar la primele capitole – apoi, n-ai mai schimbat nici o virgulă.

– Îmi cer scuze dacă am intervenit prea mult, dar trebuia să-ți intri în ritm. Întotdeauna am avut ambiții mari în ceea ce te privește.

– Înțeleg. Ai fost minunată. Ai vrut ca, într-un fel sau altul, să împarți cu noi averea lăsată de Madame.

– Da. N-a fost drept să moștenesc totul.

– N-am fost corecți cu tine. Când îmi amintesc... de acea mașină de scris îngrozitoare la care voiam să-mi dactilografiezi manuscrisul în timpul tău liber care și așa era inexistent! De ce naiba m-ai lăsat să te tratez ca pe o sclavă?

– Nu știu... nu-i adevărat... nu m-ai tratat ca pe o scalvă.

– În aparență, erai ruda noastră săracă și depindeai de noi, dar în realitate, noi toți depindeam de tine, după cum ne-am dat seama când ai plecat. Ce dor mi-a fost de tine!

– Adevărat?

– Doar știi. Chiar când îmi închipuiam că sunt îndrăgostit de Stella, știam că nu mă pot dispensa de tine. Ea era un vis, pe când tu, o realitate. Nu ți-ai dat seama?

– Câteodată credeam că ești atras de mine.

– Chiar eram. Amy, în noaptea aceea când am băut și de care nu-mi amintesc nimic, am făcut dragoste?

– Nici eu nu-mi amintesc. Aveam temperatură.

– Înseamnă că pentru amândoi a fost o oră pierdută?

– Da.

– Totuși, în ora aceea, am trăit ceva împreună, scumpa mea Amy. Se ridică, se aplecă asupra ei și o sărută pe buze. Dacă Madame mi-ar fi lăsat banii mie, aș fi venit după tine și nu te-aș fi lăsat până nu te-ai fi căsătorit cu mine. Dar așa, va dura mult până să-ți pot oferi ceva. Este destul de riscant, având în vedere că Traborne te dorește și tu îl placi. Îl placi, nu-i așa?

– Foarte mult, reuși Amy să articuleze cu greutate.

– Dar a-ți plăcea de cineva nu e același lucru cu a iubi. Poate că merită să aștepți dacă vrei iubire.

Amy îl privi cum se îndepărtează, gândindu-se că s-a plictisit de atâta așteptare. De altfel, la ce bun să mai aștepte?

Capitolul 10

Ziua în care s-a organizat bazarul a fost una din acele zile deosebite în care totul a fost perfect de la început până la sfârșit.

Kate a avut sprijinul celor trei membri ai familiei, simțindu-se mândră deopotrivă de ei și de ea. Standul patronat de ea s-a dovedit un succes grozav, astfel încât la sfârșitul zilei, obosită dar fericită, primi laudele din partea preotului, care nu mai contenea să-și exprime recunoștința.

La miezul nopții, Amy era încă trează, deși toți ceilalți din casă dormeau. Intenționase să citească un manuscris, dar întrerupse lucrul din cauza unei ușoare dureri de cap și hotărî să continue a doua zi la birou. Tocmai voia să-și facă patul, când sună telefonul. La capătul celălalt al firului, auzi vocea agitată a lui Ruby:

– Tu ești, mamă? Trebuie să vorbesc cu Shane.

– Sunt Amy. Mama ta și Shane dorm. Vrei să-l trezesc?

– Da, Amy, te rog. E foarte important... Sunt în mare încurcătură.

– Poți să-mi spui mie? Deși, sigur, îl chem imediat pe Shane. Vrei să venim la tine?

– Trebuie...Luke... Luke este aici... dar i s-a făcut rău... e în stare de inconștiență... ah, Amy...

– Nu intra în panică. Rămâi la telefon. Mă duc să-l trezesc pe Shane.

– Ah, ce mă fac?

– Păstrează-ți calmul. E cineva cu tine? Vreo menajeră?

– Nu, nu dorm aici.

– Cât timp vorbești cu Shane, eu scot mașina din garaj. Nu va dura mult ca să ajungem la tine.

Amy urcă în fugă scările și bătu la ușa lui Shane, cu tot riscul de a fi auzită de Kate.

– E Ruby la telefon. Vrea să discute cu tine.

Îi explică pe scurt despre ce e vorba, apoi, cât vorbi el cu Ruby, se îmbrăcă repede și merse să scoată mașina din garaj.

– N-ar trebui să te las să te amesteci în povestea asta, îi spuse Shane după ce coborî, îmbrăcat de drum. Ruby n-a fost prea coerentă, dar se pare că situația e gravă.

– Sunt sigură că e ceva grav, dar mă întreb cum ai ajunge fără mine.

– Ai dreptate. Să sperăm că lucrurile se vor rezolva.

– Să lăsăm un bilet mamei tale, să nu creadă că am fugit împreună.

Amy scrise în grabă un mesaj, apoi luă din trusa de prim ajutor din baie tot ce i se păru că ar putea fi de folos.

– Ce ți-a spus Ruby? îl întrebă ea pe drum.

– Bănuiesc că, în mare, ce ți-a spus și ție, numai că eu i-am pus mai multe întrebări. A cinat împreună cu Havowdeed acasă, după spectacol, așa cum obișnuiau de multe ori, după care Ruby s-a pregătit de culcare, ceea ce urma să facă și el, numai că, brusc, a căzut. Nu l-a putut mișca, dar a reușit să-l întoarcă și să-i pună o pernă sub cap. Respira greu, dar era tot în stare de inconștiență. Nu l-a putut face să-și revină și s-a speriat.

– N-ar fi trebuit să cheme un doctor?

– Încerca să-și aducă aminte numele doctorului lui. A spus că fusese la el cu o zi înainte. Havowdeed nu se simțea prea bine în ultima vreme – avea dureri de cap.

– Să fie vorba de un atac cerebral? Ce șoc! sunt complet zăpăcită. În loc să mă gândesc la starea în care se află bietul om, sau la durerea lui Ruby, mă gândesc la scandalul iminent și cum l-am putea evita. Pesemne că am o inimă de fier.

– Și eu la fel. Nu-ți face griji. Am câteva idei care s-ar putea să reușească.

Când au ajuns, Ruby se repezi asupra lui Shane și-l trase înăuntru; era cu părul în dezordine, în cămașă de noapte, cu fața scăldată în lacrimi.

– Vino repede. E în dormitor. Ți-am spus că nu l-am putut mișca. Ah, Shane, a murit... sunt sigură! N-am mai putut suporta să stau cu el... e îngrozitor...

– Să-l văd și eu. Ți-ai adus aminte cum îl cheamă pe doctor?

– Abia acum. Doctorul Moon – locuiește aproape, în cealaltă parte a parcului.

Ruby urcă în dormitor, urmată de Shane și Amy. Shane îngenunche lângă bărbatul nemișcat. I se păru că simte un puls slab, dar nu era sigur.

– Cred că a murit, dar se poate să mă înșel. Nu mai plânge, Ruby. Încearcă să acționezi așa cum e mai bine, nu numai pentru tine, dar și pentru familia lui. Soția lui locuiește la Londra?

– Nu, la țară. Nu vine la Londra decât pentru cumpărături.

– Așadar, nu e nimic deplasat dacă soțul ei a luat cina aici cu tine, fratele tău și verișoara ta. I s-a făcut brusc rău, am făcut tot ce am putut ca să-l ajutăm să-și revină și, în cele din urmă, am chemat doctorul, ceea ce am să și fac, imedidat ce aranjăm decorul.

– Ce decor?

– Tu și Amy, aranjați masa pentru patru persoane. Și pentru Dumnezeu, îmbracă-te!

– N-am putut să-l las singur. Pe urmă, n-am mai avut tăria să intru să-mi iau hainele.

Amy, care înțelesese deja planul lui Shane, trecu imediat la acțiune: adăugă două tacâmuri și dădu mesei exact aspectul unei cine în patru abia terminate.

– Perfect! aprobă Shane când coborî din dormitor, pregătindu-se să telefoneze doctorului. Acum, fii atentă, Ruby! Am cinat toți patru aici și tocmai terminaserăm când i s-a făcut rău lui Havowdeed. Singura neconcordanță este timpul, dar vom spune că ne-am străduit să-l facem să-și revină, crezând că e vorba de un simplu leșin, apoi a mai durat până când ți-ai amintit numele lui, ceea ce e adevărat. Încearcă să înțelegi că acesta este poate cel mai important rol al tău, așa că ai grijă cum îl joci. Doctorul poate bănui că Havowdeed a fost... este iubitul tău, dar nu există nici o dovadă în acest sens.

– Bine, dar... cum să explic faptul că e în dormitorul meu?

– Nu va mai fi acolo când va veni doctorul. Acum, mergeți amândouă în living și stați acolo până vă chem.

După puțin timp, Shane li se alătură.

– Doctorul va veni imediat. Acum, ține minte: Havowdeed era un vechi prieten al tatălui nostru. M-am întâlnit cu el ieri și l-am invitat să ia cina cu noi și cu Amy.

Sir Luke zăcea acum acolo unde ar fi fost normal să cadă când i s-a făcut rău: lângă masă. Shane i-a scos haina și i-a așezat-o sub cap.

– Am văzut o sticlă cu coniac pe bufet și m-am gândit să-i torn puțin pe gât, poate-l ajută, și din greșală, am vărsat și pe cămașă, explică el mirosul de coniac care plutea în aer.

Ruby îngenunche din nou lângă iubitul ei și, cu lacrimile curgându-i pe obraji, murmură ceva. Apoi, însă, se retrase speriată.

– A... a deschis ochii și m-a privit, țipă ea. Trăiește.

Era adevărat. Și Shane și Amy i-au văzut pleoapele grele ridicându-se încet, apoi coborând din nou.

– Ah, de ce nu mai vine doctorul! gemu Ruby.

Se auzi soneria și Amy fugi să deschidă.

*

* *

Cu venirea doctorului, ceea ce fusese mai greu trecuse. Povestea lui Shane păruse plauzibilă. Doctorul puse diagnosticul de apoplexie și era foarte

sceptic că sir Luke își va mai reveni. Era în comă și trebuia transportat de urgență la sanatoriul particular al doctorului. Din fericire, doctorul Moon o cunoștea pe lady Malvina și se oferi să-i telefoneze. Fără îndoială, aceasta avea să vină imediat lângă soțul ei, și, indiferent ce va bănui, va păstra discreție.

– Ai fost minunat, comentă Amy mai târziu, după ce ajunseră acasă. Ce s-ar fi făcut Ruby fără tine?

– Sunt sigur că ar fi avut aceeași inițiativă, deși i-ar fi fost mai greu să treacă singură prin toate acestea. Ești epuizată, Amy, du-te să te culci. Mama a spus că va sta cu Ruby până adoarme.

– Nu va mai dura mult. Doctorul Moon i-a dat câteva tablete care o vor calma și-i vor asigura un somn liniștit de opt ore. Verișoara Kate s-a comportat însă admirabil.

– Da, parcă ar fi fost o scenă regizată: ea coborând încet scările când ne-am întors acasă și Ruby aruncându-i-se în brațe – după care n-au mai avut nevoie de nici unul din noi.

– Sper ca verișoara Kate să-și dea seama că Ruby are atât de multă nevoie de ea.

– Amy! se auzi vocea lui Kate, din prag. Ai promis că te duci imediat la culcare. Și tu, Shane, mai ai puțin și te prăbușești.

Amy păru vag amuzată. Istoria se repeta, deși cu unele modificări: ea și Shane se aflau în pavilionul din grădină, nu în dormitorul lui; el nu mai era beat și ea nu era bolnavă. Cât despre Kate, li se adresase pe un ton de reproș, dar nu cu furie sau dezgust.

– Scuză-mă, plec imediat. A adormit Ruby?

– Da, biata copilă; acum pare liniștită. Îmi povestiți mâine ce s-a întâmplat, deși Ruby a insistat să-mi povestească deja mare parte. Îți este foarte recunoscătoare, Amy, pentru tot ce ai făcut.

– Shane a făcut totul, nu eu...

– Shane e bărbat, e fratele ei mai mare – era normal din partea lui. Dar, ca o fată să fie implicată într-o astfel de tragedie sordidă, este cu totul altceva. Știu cât ești de capabilă și competentă, dar...

Cuvântul „competentă", asociat cu drama din noaptea aceea păru atât de ciudat, încât Amy izbucni în râs, dar imediat râsul se transformă într-un hohot de plâns și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Shane se așeză lângă ea și-i luă mâinile în ale lui.

– Cel mai bun lucru acum ar fi un ceai. Mă duc să-l pregătesc, spuse Kate și ieși imediat.

– Categoric, e fericită.

– Sigur că e... reuși să spună Amy printre lacrimi; Ruby a avut nevoie de ea, e mândră de tine și, în sfârșit, m-a iertat.

– Dar ce naiba ai făcut de trebuia să fii iertată?

– Una, alta...

Amy regreta momentele de răutate. Acum însă, fără să mai fie nevoie de cuvinte, se înțelegeau bine.

Kate avea motivele ei personale de bucurie. Rămase trează un timp, meditând asupra vieții ei. Copiii își vor rezolva singuri problemele, așa cum făcuse și ea, deși dragul de James o scosese de data acesta din încurcătură. Ținea foarte mult la ea și o implorase să fie alături de el, ca soție, în amurgul vieții lui. Ce absurd! Un bărbat de cincizeci și cinci de ani era încă tânăr. Kate era doar cu câțiva ani mai tânără decât el, dar nu se simțea nici pe departe ca fiind în amurgul vieții. Nici ea nu-l adora pe James Dominick așa cum îl adorase pe Stuart, dar țineau unul la celălalt și se respectau. Se și gândeau cât de plăcut va fi să dețină poziția de primă doamnă a parohiei. Deja Mulberry Lawn nu mai însemna prea mult pentru ea, de când casa suferise acele transformări dorite de Kate și chiar se bucura că nu-i mai aparține.

*

* *

Amy se trezi imediat când Ruby intră la ea în cameră.

– Am uitat complet de menajere. Ce or să spună când nu vor găsi pe nimeni acasă?

– Telefonează și spune doar că ești acasă la mama ta. Vor face ordine și, mai târziu, poți să-ți iei lucrurile. Bănuiesc că nu mai vrei să locuiești acolo.

– N-aș mai suporta. Dacă ești de acord, voi sta aici un timp, până când voi hotărî ce să fac.

– Am fi toți foarte fericiți să locuiești cu noi.

– Voi spune că am auzit că mama nu se simte bine și am venit împreună cu fratele meu, s-o văd. Mă întreb cum se simte bietul Luke în această dimineață.

Lui Amy i se păru că îngrijorarea lu Ruby era mai mult formală. După toate aparențele, nu ținuse prea mult la el și faptul că relația lor se terminase, putea fi chiar o ușurare pentru ea.

În ziarul de seară, se anunța moartea subită a lui sir Luke Havowdeed, într-un sanatoriu din Londra. Soția lui fusese alături de el când murise. Nu apărea nicăieri numele lui Ruby.

– Cu atât mai bine, comentă Shane. Am convins-o să nu trimită flori și nici să nu meargă la funeralii.

– Trebuie să fi ținut totuși la el. Ruby este o fire afectuoasă și se pare că se înțelegeau bine. Îi va fi greu s-o ia de la capăt.

În mai puțin de o săptămână, Ruby își anunță planurile de viitor. Spusese deja personalului că părăsește casa din cauza morții neașteptate a domnului Robinson și răsplăti discreția angajatelor plătindu-le anticipat salariul pe o lună. Avea aproximativ patru sute de lire în bancă și câteva bijuterii, nu foarte valoroase, dăruite de sir Luke. Intenționa să se angajeze într-o companie de teatru cu repertoriu incluzând piese clasice, de Shakespeare, Ibsen, Cehov, companie a cărei directoare îi propusese de mult timp s-o angajeze.

– Nu voi câștiga foarte mult, dar...

Atunci, Kate găsi de cuviință să le spună vestea.

– Nu mai trebuie să trimiți bani acasă, Ruby, sau să mă ajuți. James Dominick m-a cerut în căsătorie și am acceptat. Sunt sigură că nu-mi veți refuza această târzie fericire și că nu veți considera că-l trădez pe tatăl vostru. Numai că este foarte greu să fii singur, cu atât mai mult pentru James, care n-are copii. Draga mea Ruby, în viața ta nu mai trebuie să existe un alt Luke.

Îl vei uita și într-o zi te vei căsători, dar până atunci, ai două case; aici, la Amy – știu că pot vorbi în numele ei – și acasă la mine și la James.

*
* *

– Mama ta, spuse Amy lui Shane după câteva zile, caută o doamnă care să aibă rolul de supraveghetor pentru mine. I-am spus că o am deja pe doamna Mellor, dar verișoara Kate nu e de acord. Spune că trebuie să fie cineva din aceeași categorie socială ca și mine, deși nu știu exact care e aceea.

– Ești verișoară îndepărtată a mamei. Mama ta s-a căsătorit sau nu cu un actor și a murit la scurt timp după ce te-ai născut. Am înțeles aceasta punând cap la cap frânturi de conversație dintre părinții mei.

– N-a existat o căsătorie. Donne a fost numele de fată al mamei.

– Ce contează, scumpa mea? Este un nume frumos și se potrivește cu Amy, deși Amy Thurston ar suna și mai bine.

– Ești sigur că asta vrei? Nu vreau să mă căsătoresc doar pentru că e mai comod pentru amândoi și pentru că verișoara Kate va fi acum mulțumită de asta și

pentru că locuim amândoi la Mulberry Lawn și iubim această casă și pentru că avem profesii complementare și suntem utili unul celuilalt.

– Dacă asta ar fi totul, atunci ar fi mai convenabil să angajăm o doamnă de companie. Știi că te iubesc. Ți-am spus.

– Ai spus, dar nu mi-a venit să cred. Păreai dispus să mă cedezi lui Christopher, pe care l-am refuzat de patru ori, bietul de el, deși este mult prea bun pentru mine.

– N-am fost deloc dispus să cedez. Inventezi. Îmi amintesc foarte clar ce am spus. Repet: dacă Madame nu ți-ar fi lăsat ție banii moștenire, aș fi venit după tine și te-aș fi cerut în căsătorie. Dar, cum tu ești bogată și eu sărac, trebuie să risc de a te lăsa convinsă de Traborne și să aștept.

– Eu nu mai aștept. Aștept de când aveam cincisprezece ani să mă iubești. E prea mult. Faptul că n-ai reușit încă să faci avere, iar eu am moștenit una, n-are nici un fel de importanță pentru mine. Dacă mă vrei, poți să te căsătorești cu mine imediat; dacă nu, deloc. Hotărăște-te.

Ieși din pavilionul de vară. Dacă aceasta putea fi numită o scenă de dragoste, ei bine, era foarte diferită de ce se întâmplase cu câțiva ani în urmă între Shane și Stella.

Abia ieșise, că Shane a și ajuns-o din urmă. O opri și o întoarse cu fața spre el.

– Accept.

– Verișoara Kate a spus o dată că sunt prea întreprinzătoare și, uite, e adevărat. Eu am formulat cererea în căsătorie.

– Prostii! Ce mai contează? Dacă ai un defect, acela e că dai prea mare improtanță unor fleacuri.

– Nu eu, tu...

– Atunci, vina este a amândurora. Amy, chiar m-ai iubit când aveai cincisprezece ani?

– Da, dar nu voiam decât să fii fericit.

– Acum mă faci fericit, spuse Shane, luând-o în brațe.

Sfârșit